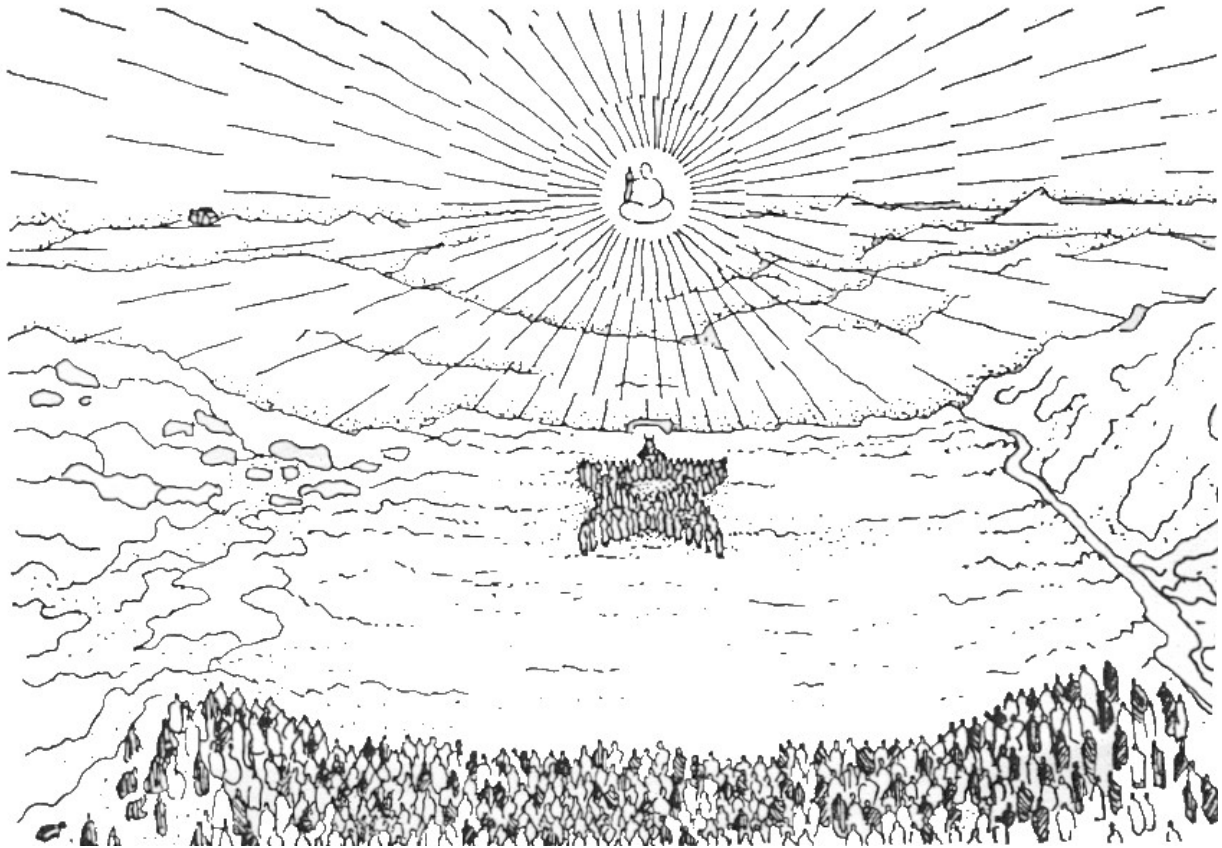

HET WESSAC-FEEST

Esoterische Kring 19 april 1971 (nr. 8)

Goedenavond vrienden.

Ik wil u ditmaal het één en ander vertellen over het Wessac-feest, de betekenis daarvan, de inhoud daarvan. U weet dat dit feest in het begin van de volgende maand plaatsvindt. Ik zou haast zeggen: de grote galabijeenkomst van de Witte Broederschap. En daarbij voltrekken zich dan verschillende fasen van beraad en besluitvorming, terwijl centraal staat een soort plechtigheid. Deze plechtigheid kan eenvoudig beschreven worden.

Er is sprake van een groep hoge ingewijden - men noemt hun plaats wel 'het altaar' - en daarvoor staan dan meestal nog een driehoek en een vierhoek - dat zijn ingewijden van een andere graad met een zekere concentratieopdracht - en daaromheen dan de zogenaamde maan in een soort amfitheater opstelling, waar in de stof en in de geest velen aanwezig zijn die nog geen volledige inwijding hebben gehad maar toch regelmatig deelnemen aan het werk van de Broederschap.

In de praktijk kunnen wij zeggen dat degenen die aan het altaar staan en degenen die in de zogenaamde driehoek voorkomen, gezamenlijk het beraad uitmaken waarover wij zo dadelijk zullen spreken.

Er is in de eerste plaats een samenkomen, een soort broederschapserkenning voor degenen die in de stof aanwezig zijn. Hierbij zijn meestal ook bepaalde entiteiten uit de geest aanwezig en manifesteren zich daar.

Wanneer het feitelijke feest begint - dat hangt onder andere met de maanfase samen - dan komen in de geest mensen die op aarde leven (uittreden) en vele entiteiten uit de verschillende sferen samen. Zij vormen de omschreven structuur, en dan begint er iets dat je het beste met een soort rituele plechtigheid kunt vergelijken. Er is een spreker, dan volgt daarop een vibratie - een telepathische overdracht die ten doel heeft een zo groot mogelijke eenheid onder de aanwezigen tot stand te brengen, en vanaf dat ogenblik wordt de leiding van het gemeenschappelijk denken overgenomen door degenen die aan het zogenaamde altaar staan. Hierbij wordt getracht een zo hoge afstemming te bereiken, zodat op een eenvoudige wijze de hoogste krachten zich kunnen manifesteren.

De uitstraling zou u kunnen vergelijken met een zoeklicht uit onbekende hoogte dat met een grote felheid het altaar, en hen die daaromheen staan, belicht. Maar het is geen gewoon licht, het is een zuil waarin allerlei verschillende uitstralingen en kleuren voorkomen. Verder weten wij dat de intensiteit van de verschillende kleuren nogal eens afwijkt. Zou men dit onbevooroordeeld beschouwen, dan zou men verder kunnen vaststellen dat er een soort warreling en draaiing is, of dat er sommige kleuren rood zijn die zich in verschillende dichtheden door de andere kleuren heen slingeren. Wel in afgepaalde banen, maar desalniettemin zonder een kenbaar systeem of een kenbare regelmaat.

De kracht die ontvangen wordt, is het symbool van de krachten waarover men, gezien de gemeenschap, zal kunnen beschikken. De verschillende kleurwerkingen en wervelingen die daarin voorkomen, betekenen eigenlijk de kosmische verhoudingen. Je kunt daar dus uit aflezen hoeveel kracht er beschikbaar is, wat wij maximaal zullen kunnen doen.

Er is verder duidelijk welke invloeden zullen domineren, welke invloeden niet bepaald zijn - dat zijn die roodachtige kleuren - en welke feiten als het ware onvermijdelijk zijn. Dat ligt vooral in de directe projectie van de verschillende hoofdkleuren op het altaar. Dit wordt door allen beleefd. Men gaat daarin op. Men probeert die kracht te absorberen. In de halve maan is dat over het algemeen niet zo gek veel, maar wanneer wij komen bij vierkant en driehoek, dan is er toch wel een enorme krachtabsorptie mogelijk, ook voor degenen die nog in de stof leven.

Wanneer je in uitgetreden toestand aanwezig bent, is een overdracht van die krachten eveneens mogelijk. Het is geen energie die je kunt beschouwen als onmiddellijk bruikbaar. Het is een soort afstemmingsenergie. Het veroorzaakt een afgestemd zijn op de persoonlijkheid, waardoor deze de krachten, waarvoor hij in het bijzonder vatbaar bleek, later in verhoogde mate uit de kosmos en de sferen kan opnemen.

U zult begrijpen dat deze plechtigheid eigenlijk maar een begin is. Vóór die tijd is er meestal beraad, want in de Witte Broederschap houdt men de situatie in de wereld nauwkeurig in het oog en probeert men voor zichzelf na te gaan wat de wenselijkheden zijn. Het doet een beetje denken aan de poging om een partijprogramma op te stellen. Men komt tot een aantal prioriteiten, men duidt een aantal gevarengelieden aan, men zegt voor zichzelf: we zullen in deze richting toch het eerst moeten werken. Maar nu komt de plechtigheid en dan weten wij wat wij kunnen doen. De aanwezige kracht en de aanwezige reeks van tendensen worden dan vergeleken met de wenselijkheden die men reeds besproken had.

En vanaf dit ogenblik begint er een eigenaardig werken van de Raad. Hierbij spreekt men van de Hoge Raad. In de Hoge Raad hebben zeer hoge, zeer bewuste entiteiten zitting, en zij zijn het die een algemene taakverdeling opstellen. Hier wordt gezegd tegen de verschillende groepen zoals ze in de geest en op aarde werken: "Gezien de krachten, gezien de wenselijkheden moet u zich richten op dit of dat project." Het is een verdeling van projecten.

Daarna komt de zogenaamde Raad aan het woord en deze Raad heeft iets van een kruising tussen een parlement en een markt. Want u zult begrijpen dat niet iedereen zo'n toegewezen taak zonder meer zelf denkt aan te kunnen. Of in sommige gevallen acht men die taak eenvoudig niet passend en heeft men er geen behoefte aan daaraan tegemoet te komen. Toch is men ervan overtuigd dat die taken zo goed mogelijk moeten worden vervuld. Er wordt nu eigenlijk in detail besproken wat wel en wat niet gedaan mag worden en daarbij ook door wie.

Voor onze eigen Orde betekent dit dat wij in vele gevallen reserve staan. Onze bijzondere bezigheden beperken zich meestal tot inspiraties in bepaalde landen, natuurlijk met een zekere tendens en daarnaast ook vaak het afhaken van overgegaan, wanneer rampen of oorzaken door de Witte Broederschap wat geëntameerd zijn, om zo aan de aansprakelijkheid, die wij daar tegenover hebben, te voldoen.

Er zijn andere groepen die veel actiever zijn. Zij gaan bijvoorbeeld na wat ze gaan doen met bepaalde revolutionaire tendensen. Andere groepen zullen de werking van natuurkrachten nagaan en proberen om ogenblikken van uitbarsting, van aardbeving en dergelijke te doen samenvallen met ogenblikken waarop spanningen kunnen worden weggenomen of omgekeerd om een gewenste spanning te kunnen opbouwen.

Dan krijgen wij uit deze Raad een reeks die we misschien subcommissies kunnen noemen. Want wanneer die projecten een beetje verdeeld zijn, moeten wij nog gaan uitmaken hoe het eigenlijk zit. Wij moeten dat gaan omzetten, van een geestelijk inzicht in materiële tendensen en dat is vaak een betrekkelijk langdurige periode. De activiteiten beginnen over het algemeen een week na de Wessac. Dan is men reeds in grote lijnen actief. Maar het kan heel vaak augustus worden, dus maanden later, voordat men het eens is geworden over een aantal details.

Nu moet u er verder rekening mee houden dat de Witte Broederschap niet alleen van jaar tot jaar werkt. Van jaar tot jaar bepaalt zij - als een soort begroting - haar mogelijkheden en wenselijkheden. Haar doelstellingen zijn vaak al duizenden jaren geleden vastgelegd. En er zijn projecten bij die misschien 1000 of méér jaren vergen. Het is duidelijk dat deze projecten een zekere voorrang hebben en dat men alleen tot een bijzonder scherp ingrijpen kan overgaan wanneer deze lange termijn projecten worden bedreigd.

Het klinkt allemaal nogal zakelijk, omdat ik dit in woorden moet weergeven. Maar wanneer je te maken hebt met de geestelijke communicatiemethode - een soort versmelten van gedachten - dan is dat toch heel iets anders. Er is geen sprake van twist-gesprekken of partijen die het tegen elkaar opnemen. Het is een projectie van beelden en voor zover deze beelden elkaar als het ware overlappen, komt men tot een beslissing, en de bijkomende beelden worden afzonderlijk weer geprojecteerd tot wij daarvoor weer een beslissing vinden. Het is een soort vergelijken, zoals je dat bijvoorbeeld doet bij foto's die uit een vliegtuig zijn genomen om te kijken of er iets in het landschap is veranderd. Dan bekijk je ze naast elkaar door een soort stereokijker. Bij ons is het zo dat het denkbeeld van de één en het denkbeeld van de ander gelijktijdig geprojecteerd worden, en beiden nemen de projectie waar.

De moeilijkheid ligt heel vaak in de belangen die wij moeten schaden. Je kunt nu eenmaal niet iedereen alles geven wat hij zou willen, of zelfs datgene geven waar hij recht op heeft.

Wanneer je een bepaald land in een revolutie stort, dan is dit niet alleen maar een revolutie die doden kan kosten, het betekent ook schade. Schade voor mensen die het niet verdienen en misschien ook schade voor mensen die het wel verdienen. Hoewel het eindresultaat het belangrijkste is, moet je toch proberen om de zaak zo te regelen, dat degenen die belangrijk zijn veilig blijven. Soms moet je een soort lijfwacht geven om te voorkomen dat iemand voortijdig van het toneel verdwijnt. In andere gevallen is iemand bijzonder waardevol, maar hij zou zijn betekenis of zijn waarde gaan verliezen, en dan moet je juist proberen het mogelijk te maken dat zo iemand sterft. Dat zijn de grote moeilijkheden waarmee men te kampen heeft.

De gedachten die men op aarde over de Wessac heeft, zijn vaak een beetje vreemd. Men denkt: hier is een uiteenzetting als het ware vanuit de hoogste kracht, God projecteert zijn plan voor dit jaar. De Witte Broederschap zit daar, noteert, neemt het op en voert het uit. Maar elke entiteit, ook wanneer hij deel uitmaakt van een groep of van de Broederschap, heeft een eigen ontwikkeling, een eigen besef en eigen voorstellingsvermogen. Wanneer bijvoorbeeld 3000 personen die straal van licht op hún wijze hebben gezien en ontleed, dan is er niet direct sprake van een eenstemmigheid. De één legt nadruk op dit detail, de ander op dat. Er is geen directe objectivering van de waar- neming. Elke waarneming is - zeker wanneer je in de geest bent - nu eenmaal subjectief.

Door de vergelijking van de vele subjectieve beelden moet je tot een zekere objectiviteit zien te komen. En dat betekent vaak wel degelijk een langdurig zoeken en werken. Er zijn mij gevallen bekend waarbij de beslissingen van de Grote Raad binnen twee dagen vielen en de Raad zijn beslissingen binnen ongeveer drie weken klaar had. Daarentegen is mij ook een jaar bekend dat de mogelijkheden zo groot waren dat de Grote Raad bijna vier weken nodig had om tot een geobjectiveerd en voor allen aanvaardbaar en gelijkvormig beeld te komen. En daarna pas kwam de Raad aan het woord, en toen vielen de beslissingen eigenlijk pas begin oktober.

Er wordt vóór die tijd al gewerkt, want zodra wij het eens zijn over een bepaalde actie, dan zullen degenen die daarvoor bestemd zijn onmiddellijk aan het werk gaan. Het is dus niet een kwestie van het eerst aannemen van de begroting en dan gaan wij uitvoeren, maar het is eenvoudig: wij moeten alle details verwezenlijken, verwerken, totdat men ermee akkoord kan gaan, totdat het ook past in de mogelijkheden op aarde en dan worden ze uitgevoerd, terwijl verdere beslissingen dan door het in uitvoering zijnde project mede worden beïnvloed. Het is een groeiproces, en als zodanig geloof ik wel erg interessant, ook voor degenen die alleen maar de plechtigheid meemaken.

Het ligt in onze bedoeling om u na de Wessac-bijeenkomst zo snel mogelijk nadere voorlichting te geven omtrent de besluiten, tendensen enz. Maar voor we een absoluut programma kunnen voorleggen kan het weer maanden duren. Dat weten wij nooit zeker.

De vertegenwoordiging van de gemeenschappen is ook weer vreemd. Bij ons bijvoorbeeld wordt de Orde heel vaak vertegenwoordigd door een paar broeders waaronder ook de u bekende Altheüs. Zij nemen aan de Raad deel. Maar gelijktijdig nemen degenen onder ons die vrij zijn en geïnteresseerd, eveneens aan die Raad deel. Alleen, zij reageren dan via de vertegenwoordiger. Het is als in de UNO, daar zit één meneer die de zaak vertegenwoordigt, daarachter zitten dan soms zes mensen die elk op hún gebied moeten leren reageren, en daar lijkt het wel een beetje op. Onze Orde zelf is

betrekkelijk groot, ze is niet één van de belangrijkste groeperingen, maar ze behoort toch onder de grotere geestelijke groeperingen. En zij zal dus niet alleen proberen vooral die taken te vinden die overeenstemmen met haar eigen persoonlijkheid, maar ook met de afstemming van haar leden.

Wanneer er een groep is - er zijn er verschillende - die sterk christelijke formuleringen gebruikt, dan is het duidelijk dat deze groep het best geschikt is, wanneer gewerkt moet worden in een christelijk land en vooral wanneer gewerkt moet worden met mensen met een christelijk geloof. Aan de andere kant zijn er groepen die zich gebaseerd hebben op het boeddhisme. Wij kennen ook taoïstische groepen in de geest en deze zullen dan weer proberen daar in te grijpen, waar hun mentaliteit het meest juist is. Alleen het christendom omvat bijna de gehele wereld, het Taoïsme niet. Maar gaan wij naar het boeddhisme toe, dan vind je ook weer groepen over de gehele wereld. En zo werk je vaak naast elkaar. Het kan dus voorkomen dat op één ogenblik in Nederland vijf of zes verschillende geestelijke groepen actief zijn, meestal met een tamelijk zware bezetting. Dat duurt dan tot een bepaald project aan de gang is en dan laat men een paar wachters achter. Dat zijn degenen die als waarnemer fungeren en zien of het zich geestelijk juist ontwikkelt. Materiële ongeregelheden neem je op de koop toe, maar het geestelijk proces moet zuiver zijn. En deze waarnemers vragen dan vaak hulp. Maar al zijn er enorm veel geesten, het kan dan wel eens zijn dat de geesten die daar het meest voor geschikt zijn, niet ogenblikkelijk beschikbaar zijn. Vergeet niet dat het soms een kwestie is van een beslissing, die een mens neemt in een tiende van een seconde. Om die te beïnvloeden moet er bij wijze van spreken in 1/1000 seconde voldoende energie aanwezig zijn, moeten er voldoende entiteiten aanwezig zijn om te helpen en in te grijpen.

En dan kennen wij in de Witte Broederschap een soort bestandssysteem. Wanneer een wachter om hulp roept, ga je er naar toe. Iedereen die niet bezig is, gaat daar naar toe en omdat afstand niet telt ben je er bijna onmiddellijk. En degenen die dan de mogelijkheden hebben, helpen dan onmiddellijk, ook wanneer het niet hun taak is. Dat is een fijn systeem en het kan in menselijke termen betrekkelijk volledig uiteengezet worden.

Er zijn dingen die je niet helemaal kunt verklaren. Wanneer ik bijvoorbeeld ga spreken van de overschaduwing van een land, iets wat in het programma van de Broederschap vaak voorkomt, dan is het heel moeilijk u duidelijk te maken wat dat betekent. Want dit is de manipulatie van een gemeenschappelijk bovenbewustzijn, waarbij dan bovendien weer bepaalde personen in het bijzonder gemanipuleerd worden, zodat je een verandering van denken krijgt in de gemeenschap, en daardoor de mogelijkheid om via een bepaalde persoon weer bepaalde prikkels te uiten.

Het is interessant om te zien, maar dat 'werpen van een kap' is een technisch proces. Dat is zoiets als het proces van het weven van allerlei denkbeelden en gedachten op de basis van het denken van de mensen zelf. U zou het misschien kunnen vergelijken met een soort borduurwerk waarbij je op een aanwezig raster bepaalde patronen vormt die er wel in passen, maar die toch anders zijn of zelfs misschien geheel nieuw zijn.

Wij hebben u beloofd dat wij u op de hoogte zouden houden en u nu en dan een kijkje zouden gunnen in de komende tijd omdat er nogal wat spanningen zijn. En ik geloof dat je dit het gemakkelijkst kunt volgen wanneer je enig idee hebt van de werkwijze, van de structuur van de samenstelling.

Een ander punt waar de mensen zich vaak in vergissen is dat ze denken: wanneer er voor één mens één geest aanwezig is, dan is dat voldoende. Maar je hebt te maken met

de gewoonten van de mens, met de invloeden van zijn omgeving. Om bij wijze van spreken president Nixon vanuit de geest dingen te laten zeggen die afwijken van hetgeen hij normaal denkt, dan is daarvoor het ingrijpen van misschien wel 5000 entiteiten nodig: er is een afscherming noodzakelijk en er is een ingrijpen in het gevoelsleven noodzakelijk. Bovendien, de man is niet mediamiek, dus het is niet gemakkelijk hem te overschaduwen of in beslag te nemen. Er zijn dan werkelijk moeilijkheden. Zou je datzelfde willen doen met een premier De Jong, een andere mentaliteit, dan heb je waarschijnlijk genoeg aan een 2500 entiteiten. En nu noem ik vooraanstaande persoonlijkheden. Maar u moet zich realiseren dat het in een bepaalde actie soms nodig is om op een bepaald moment 10.000 tot 20.000 mensen te inspireren. En als u zich dan realiseert dat je dan toch vaak voor elke persoonlijkheid minstens 100 entiteiten nodig hebt - behalve voor een medium, daar kun je meestal met een man of 10 volstaan - met gelijktijdig nog weer een coördinatie naar boven, dan zult u begrijpen dat betrekkelijk kleine acties soms toch wel een inzet van miljoenen entiteiten kan betekenen. U ziet het op een menselijke manier en vergeet daarbij vaak de grote afstand die kan liggen tussen de instelling, de mentaliteit van de mensen op aarde en van de entiteiten die moeten manipuleren.

Dan zijn er bovendien nog andere moeilijkheden. Wij hebben zekere voorschriften. Wij kunnen iemand niet iets laten doen wat buiten zijn eigen wil ligt. Wanneer Piet altijd fietst en je wilt Piet een keer in een taxi laten rijden, dan betekent dat dus van tevoren een opbouw, die soms dagen kan duren, voordat je een ogenblik krijgt waarin je de keuze kunt beïnvloeden. Want dan heb je eerst het besef van de keuzemogelijkheid gewekt, je hebt bepaalde gevoelens te dien aanzien gewekt en je hebt de mens de kans gegeven om weer te bekomen.

Het is gemakkelijk genoeg iemand in een suggestie mee te slepen - en dat gebeurt ook wel een enkele keer - maar daarmee neem je de volledige aansprakelijkheid over. Het zal u duidelijk zijn dat men er de voorkeur aan geeft om iemand zelf te laten inzien dat bepaalde mogelijkheden bestaan. En een vrije keuze kun je mogelijk maken door eenvoudig te zeggen: "Maar dat betekent dit of dat", mits de suggestie juist is. Je moet niet gaan zeggen: "Piet, neem een taxi, want het kost toch niets". Dat is onzin. Je kunt wel zeggen: "Door de tijd die je spaart, kun je dit of dat doen". Of hij het dan doet, moet hij zelf weten.

Dan zijn er altijd opvangsters nodig. Zoals ik u al verteld heb, is onze Orde één van de groepen die deze opvangsters heel vaak levert. Want wanneer er een ramp gebeurt, en wij zouden tegen die ramp hebben kunnen waarschuwen, maar wij hebben dat om de één of andere reden niet kunnen of willen doen, dan betekent dit dat wij ook moeten zorgen dat degenen die door die ramp - die niet onze schuld is - aan onze kant komen, geen nadeel hebben van onze nalatigheid. En heel veel mensen denken dan: voor één mens die overgaat, daarvoor is één geest voldoende. Maar veel van die mensen hebben een zeer sterke voorstelling van hetgeen er gaat gebeuren en een sterke gebondenheden aan de wereld. Dan zou het wel eens kunnen zijn dat je tien of honderd entiteiten moet inzetten om één ziel de overgang gemakkelijk te maken, dat gebeurt.

Wij hebben op het ogenblik veel moeite om, vooruitlopend op de Wessac, onze taken te verrichten, omdat de Orde met een aantal inspiratieve taken bezig is. Wij hebben verschillende inspiratieve taken, vooral in China en de USA op het ogenblik. Daarnaast hebben wij een reeks van mediamieke openbaringen in Zuid-Amerika. Dat zijn dingen waar wij ook aan werken. Als u zich de hele opbouw voorstelt en u begrijpt hoe belangrijk de eisen kunnen zijn van een extra taak, dan kunt u ook wel begrijpen, dat je als het ware wel eens een enkele keer met je personeel in moeilijkheden zit. Want het is belangrijker het bewustzijn van de mensheid als geheel een stapje verder te helpen brengen, dan dat je één lezing niet goed geeft. Het kan zijn dat degene die deze lezing

het beste zou kunnen geven, gelijktijdig degene is die bij een inspiratie als het ware een doorslaggevende invloed kan uitoefenen, door afgestemdheid, kennis en dergelijke. En dan begrijpt u dat zo'n eigen groep een beetje achterblijft, niet te veel, dat probeer je te voorkomen.

Wij zijn niet de enige groep die zo werkt. Wanneer ik de grotere gemeenschappen samen tel - en nu overdrijf ik niet - dan zeg ik: er zijn toch wel zo'n 60 à 70 groepen. Tel ik daarnaast de kleintjes mee, dan kom ik op deze wereld op het ogenblik aan zo'n kleine 40.000 actieve groepen. Elk van die groepen heeft een eigen actie, heeft een eigen instelling. Elk van die groepen werkt aan een project. Ons project is bijvoorbeeld de mensen te helpen zelf te denken, en gelijktijdig een inzicht te geven in de mogelijkheden. Andere mensen hebben weer het project om een christelijke weg te vinden, een bepaald esoterisch systeem te vinden of een magische ontwikkeling mogelijk te maken. Dat verschilt enorm. Maar elk van die groepen wil zoveel mogelijk de eigen taak blijven vervullen. En dat betekent dat er vaak heel wat geschipper is, voordat je alle taken zuiver hebt ondergebracht en verdeeld. Toch kunnen wij stellen dat de Witte Broederschap op het ogenblik instrument is in het voorkomen van iets wat op een wereldoorlog zou kunnen uitlopen.

Er zijn nog andere gevarenfactoren die nog wel even blijven bestaan, maar wij hebben al grotere oorlogshandelingen voorkomen. Wij hebben ervoor gezorgd dat bepaalde excessen niet te ver gingen. En met te ver gaan bedoelen we: te uitgebreid worden. De slachtoffers komen bij ons terecht en zij hebben het dan veel beter. Dat is helemaal niet het probleem.

De Broederschap met haar planning en haar ideeën zal vanuit menselijk standpunt vaak heel eigenaardige dingen doen. Men (de Broederschap) zal bijvoorbeeld zeggen: kijk eens, laten we op die plaats - er is toch een ramp mogelijk - nu maar een grote ramp forceren. Dat kost misschien wel 1.000 mensenlevens, maar dan verandert de gehele geschiedenis van dat land. Dan zegt u: Ja, dat is wel een grote prijs. Bij ons zeggen ze: dood moeten ze toch. Wanneer daar iets mee bereikt kan worden om ze op die manier te laten sterven - we kunnen ze toch niet allemaal redden - laten we dan maar zorgen dat degenen die gaan, ook degenen zijn die het gevaarlijkst kunnen zijn. Dat zult u binnenkort ook wel kunnen zien met een paar explosies. Ik neem tenminste aan dat men die nog wil uitvoeren vóór de Wessac. Ik heb tenminste zoiets gehoord.

En dan het laatste wat hierbij hoort. Er zijn veel mensen op de wereld die bewust en soms niet eens helemaal bewust meewerken aan de taak van de Witte Broederschap. Veelal behoren ze daarnaast nog tot een andere groepering, een school, een geestelijke groep. Deze mensen moet u niet zien als een soort geheime agenten. Het is niet: ingewijde 007 zorgt ervoor dat er een oorlog voorkomen wordt. Het is eerder dat zij een centrum van gedachtekracht vormen. Daardoor is het manipuleren van een gemeenschappelijk bewustzijn mogelijk, is het kalmeren of stimuleren van bepaalde emoties mogelijk. Dit is eigenlijk het belangrijkste. Daarnaast heb je dan de meer ingewijden die heel vaak proberen weer anderen in te wijden, dat wil zeggen bewust te maken van iets wat ze kunnen doen. Soms wordt daarbij eerlijk gezegd dat het gaat om de Witte Broederschap, maar heel vaak zegt men alleen: ik zal je leren hoe je verder kunt gaan. Dan zegt men dus niet: het is dit of dat. Zoals er bepaalde missie-scholen zijn die zeggen: wij komen je wat leren. En daarachter bedoelen ze: wij leren je ook het christendom kennen. Maar dat staat dan niet voorop.

Zo is het bij ons net zo. En deze stoffelijke medewerkers hebben wij de laatste tijd geprobeerd te verrijken met een aantal centrumgroepen of kerngroepen. Die groepen bestaan uit mensen die voldoende op elkaar zijn afgestemd en die al dan niet regelmatig samenkomen, dat is niet zo belangrijk. Door dit afgestemd zijn en door het contact dat

wij bijvoorbeeld in bijeenkomsten, of soms door projectie, met hen hebben, zijn wij in staat hen tot een gezamenlijk denken te brengen. Het is een soort resonantiekring - een afgestemd zijn - en door die afgestemde kring kun je dan met betrekkelijk grote kracht bepaalde intenties vanuit de geest brengen.

Laat ik het zo zeggen: wanneer je alleen vanuit de geest werkt om een bepaald iets hier in Den Haag te laten doordringen, dan zal het aantal entiteiten dat daarvoor nodig is, tussen de 5000 en 15.000 liggen. Het ligt eraan wat je wilt doorzetten. Wanneer er nu een dergelijke kerngroep aanwezig is, die als het ware ontvanger en transformator is, dan kun je voor dezelfde actie volstaan met 500 tot 1500 entiteiten. Dus je kunt kiezen: óf je kunt een veel grotere kracht uitzenden, óf wel met minder inspanning vanuit de geest hetzelfde bereiken. Dergelijke groepen zijn overal gevormd, niet alleen door de Orde maar ook door andere geestelijke groepen.

Daarnaast heeft men bovendien ook nog inspiratief bij bepaalde logesystemen, theosofen en dergelijke gewerkt, waar men dus ook afgestemde groepen tot stand heeft gebracht. De mensen weten zelf misschien niet eens waarvoor ze dienen, maar ze worden alleen gebruikt in overeenstemming met hun eigen wezen en eigen denken en daarom is het toelaatbaar.

Wij hopen het op deze manier zo ver te brengen dat wij, laten wij zeggen met 15 à 20 jaar, de mentaliteitsomslag die voor deze periode nodig is, voor ruim een derde van de mensheid voltooid hebben. Is dat eenmaal gebeurd, is bij een derde van de mensheid de mentaliteit veranderd, dan verandert de rest vanzelf. Maar je moet een zeker aantal bewust geworden of veranderde mensen hebben om daarmee in de wereld werkelijk iets te bereiken. En dan hebben wij voor sommige te luid wordende kleine groepen ook nog wat geestelijke geluiddempers nodig. Die zullen waarschijnlijk na de Wessac ingezet kunnen worden. Men is het van plan, maar wij weten nog niet precies hoe het gaat.

Met dit alles hebt u een beeld gehad van alles wat de Wessac-bijeenkomst betekent. U weet misschien dat het niet meer in Azië plaatsvindt. De naam werd oorspronkelijk ontleend aan een riviertje, maar tegenwoordig is dat alleen het voortzetten van een traditie waardoor je zegt: het is een Wessac-bijeenkomst. Omdat het begrip het geheel van die samenkomst, die maatregelen en die stralingen waarover wij spraken, dekt.

Het zal u ook duidelijk zijn dat deze acties gepaard gaan met een bijzondere straling in kosmische zin en dat daardoor vaak een aanmerkelijke versterking in de daaropvolgende periode voor een groot deel van de aarde van gewone normale kosmische invloeden plaatsvindt. Dit kan betekenen dat in de tweede helft van mei bepaalde conflicten bijzonder scherp op de voorgrond komen, maar ook dat bij mensen edelmoedigheid en zelfverloochening optreden in veel grotere mate dan anders kenbaar wordt. Dat kunnen wij zo zonder meer zeggen.

Wat er verder gaat gebeuren en wat er komt, zullen wij u mededelen na de Wessac-bijeenkomst, zodra wij daarover voldoende inlichtingen hebben. En wij zullen voor deze kring in zoverre een uitzondering maken dat wij zullen trachten ook de beslissingen van de Grote Raad onmiddellijk door te geven, zonder de detailbeslissingen van de Raad verder af te wachten.

LOUTERING

Loutering, zuivering, reiniging overbodige. Iemand die gelouterd wordt, wordt ontdaan van het overbodige. Het is geen proces van pijn en vertering. Het is een proces van het verliezen van het onbelangrijke. Alles wat in een mens leeft, is waardevol en heeft kracht en betekenis. Ook in de kosmos, ook zelfs in de uiteindelijke bereiking. Maar de mens zal deze dingen vaak op onjuiste wijze zien en hanteren. Hij verbindt er denkbeelden, handelwijzen, beoordelingen aan, die niet juist zijn en het zijn deze, die hij moet verliezen.

De Goddelijke werkelijkheid is een objectieve wereld. Er is geen subjectieve interpretatiemogelijkheid. Hoogstens een enkele maal een subjectieve belevingsmogelijkheid. Iemand die gelouterd wordt, is iemand, die opstijgt naar deze hogere wereld, naar een grotere objectiviteit en naar een groter besef van en een juister werken met de waarheid. Hij moet dan veel verliezen. Hij moet zich ontdoen van vele denkbeelden omtrent zijn rechten, maar ook omtrent zijn plichten. Hij zal vele voorstellingen, die hij lang gekoesterd heeft, moeten prijsgeven, zoals bijvoorbeeld een uitverkorenheid of de juistheid van zijn geloof. Hij zal moeten beseffen, dat hij als mens in feite alléén staat, juist omdat hij één is met alles in de hoge geest. Voor de mens kan een dergelijk proces pijnlijk zijn en lijden betekenen.

Toch moeten we loutering niet zien in de zin waarin bijvoorbeeld Dante dit gebruikt, wanneer hij het heeft over een louteringsberg. Het is niet een boeten voor wat je misdaan hebt. Het is een verliezen van datgene, wat niet waarlijk deel van jezelf is en wat je wel als zodanig beschouwt. Het is een proces van terugwinnen van het zuivere goud uit het amalgaam, dat ontstaan is uit de vele denkbeelden en vele invloeden die niets met jezelf te maken hebben.

Hij, die volledig gelouterd is, kan het Goddelijk licht verdragen, omdat in hem geen onwaarheid bestaat. Daarom wens dat u allen toe dat u, al dan niet pijnlijk, uw loutering zult doormaken en in het verteren van de overbodigheden in uw wezen de Goddelijke werkelijkheid die daarin schuilt, zult leren kennen.

Dat was de beschrijving van het Wessac-gebeuren van 19 april 1971.

Met een overdenking er achteraan, die er duidelijk mee in verband staat, lijkt mij. Er is natuurlijk wel vaker over deze zaken gesproken, veel vaker zelfs, al of niet over de vorm en/of de inhoud.

DE WESSAC

Esoterische Kring 21 mei 1973 (nr. 9)

Daarom volgt nu nog een korte, boeiende bespreking of beschrijving zo u wilt, van de Wessac zoals die op 21 mei 1973 (nr. 9) werd uitgesproken in de Esoterische kring.

De werking van de Wessac-bijeenkomst was deze keer wel buitengewoon krachtig. Dat verschilt namelijk wel eens van jaar tot jaar. Er waren aspecten bij van zeer veel gouden licht, die veelbelovend zijn. Nu zult u begrijpen dat het onmogelijk is om u hier op zo korte termijn een inzicht te geven in alles wat er is besproken en aan de hand daarvan wordt gedaan. Maar er zijn enkele punten die ik u nu reeds kan voorleggen.

Wij hebben verder natuurlijk ook gekeken naar de bijkomstigheden. Er zijn bijvoorbeeld sterk mystieke invloeden. Maar het denkbeeld circuleert juist op dit ogenblik dat er een mogelijkheid is tot veel redelijker denken dan voorheen. Mystiek kan voor een groot

gedeelte in het alledaagse leven worden overgebracht. De pogingen die men daartoe gaat doen, zullen hier en daar waarschijnlijk wel spectaculair zijn. Ik denk dat wij te maken krijgen met onverwacht juiste profetieën, met belevingen die worden verteld en die later bepaalde krachten of machten en dergelijke blijken op te roepen.

Wij hebben ook gezien, en dat was voor ons heel erg belangrijk, dat de invloed - het was hoofdzakelijk goud met wat wit hier en daar - niet alleen een brandpunt vond op, wat wij noemen het 'Altaar', dus de groep van de hoogsten, maar dat het uitcirkelde zelfs tot aan wat men 'de Maan' noemt. Dat is de opstelling van de niet-priesters; vergelijkenderwijs gezegd natuurlijk. Je hebt het vierkant, daarin zitten allemaal ingewijden. Dan heb je een soort toeschouwertribune, (de halve Maan) en daarachter heb je dan nog de twee vleugels. Daar bevinden zich de toeschouwers in de geest, de lagere ingewijden enz. enz.

Die 'Maan' heeft deze invloed ook ondergaan en dat zien wij niet zo vaak. Het liep als een soort gouden vuur door alle entiteiten die er waren heen. Wij nemen daarom aan dat er veel meer energie zal zijn om allerhande dingen uit te voeren. Dat betekent, in dit jaar, dat er veel vernieuwing kan plaatsvinden, vooral bij degenen die geestelijk meer bewust zijn. Het betekent vervolgens dat, door wat er nu wordt besproken, men daarmee bepaalde feilen op deze wereld kan gaan genezen. Er schijnen dus mogelijkheden te zijn om bijvoorbeeld verdere mislukkingen van oogsten te stoppen op bepaalde gebieden, wat erg belangrijk kan zijn.

Men meent daarnaast dat men ook inspiratief veel meer zal kunnen doen dan voorheen. Aangezien de gevoeligheid voor inspiratie toch al sinds het afgelopen jaar is toegenomen, geloof ik wel dat het geheel van deze Wessac moet worden gezien als iets waardoor de wereld een ander karakter gaat krijgen. Als dat het geval is, dan moet dat betrekkelijk snel gebeuren. Wij nemen aan dat die invloeden - ze zijn op deze wereld gemanifesteerd in de genoemde bundeling van gouden licht - op aarde wat meer uiteen vallen, maar ze komen toch wel ongeveer overeenkomstig over, zodat aan het einde van deze maand zelfs al veranderingen kenbaar zijn, dat er nieuwe dingen gaan gebeuren, dat mensen nieuwe energie vinden, dat er levensgewoonten gaan veranderen. Het zal misschien niet voor iedereen onmiddellijk erg opvallend zijn in eigen kring, maar als je rondkijkt dan moet er wel heel wat gebeuren.

Wat ook typerend is voor deze uitstorting van kracht, is het feit dat de eerste directieven van de Grote Raad al zijn uitgegaan. Die betekenen onder andere dat er een enorme poging moet worden gedaan om alles wat in de geest licht heeft, en vooral degenen die nog erg dicht bij de wereld staan - zoals bijvoorbeeld soldaten die pas zijn overgegaan en die licht hebben gevonden, mensen die al een tijd gedood hebben, concentratiekampslachtoffers en dergelijke - dat dezen moeten worden ingezet op de wereld. Dat is een beslissing die je niet zo vaak tegenkomt. Meestal probeert men dat vanaf een wat hoger niveau te doen. Dat men nu dit lage niveau onmiddellijk wil inzetten, lijkt mij kentekenend voor de omstandigheden. Men gaat er dus kennelijk van uit dat een minder bewuste onder deze omstandigheden toch nog heel veel tot stand kan brengen. Het gaat natuurlijk op basis van vrijwilligheid. Wij kunnen erop rekenen dat misschien 50% van de bedoelde groepen eraan zullen deelnemen. Dat houdt dus wel in dat er veel meer manifestaties kunnen komen.

De resultaten van de directieven die nu reeds drie dagen uit zijn (ongeveer 18 mei 1973), moeten in deze dagen kenbaar beginnen te worden: meer geestelijke inwerking, meer geestelijke invloed. Ik geloof dat wij ook voor groepen als de onze zullen kunnen rekenen op kleine en grotere openbaringen, die dan hoofdzakelijk mystiek zullen zijn, dus in uzelf worden verwezenlijkt. Ik denk dat heel veel mensen die hiervoor ontvankelijk zijn op het ogenblik invloeden ondergaan die zij niet eens kunnen omschrijven. Verandering in

gezindheid, zelfs een zekere kregeligheid gaat ermee gepaard, men zoekt een doel. Of men het zal vinden, ligt voor een groot gedeelte aan de innerlijke beleving.

Daarmee heb ik het voornaamste gezegd. Als er meer te vertellen is, krijgt u natuurlijk verder commentaar, dat spreekt voor deze groep vanzelf.

DE INLEIDER

Esoterische Kring 9 juni 1975 (nr. 10)

Dan hebben we nog een ander, zeer interessant verslag gevonden van iemand die de Wessac-bijeenkomst van 1975 heeft meegemaakt. Hij is de gastspreker op de Esoterische Kring van 9 juni 1975 (nr. 10). Zijn lezing wordt, zoals gebruikelijk, voorafgegaan door een inleider.

Ook vanavond weer een gastspreker. De vorige keer hebben wij iemand gehad die wat buiten de norm viel. Deze keer is het wat serieuzer, waarmee ik niet wil zeggen dat de spreekster de vorige maal niet ernstig was. We hebben namelijk getracht om één van degenen die bij de Wessac-bijeenkomst ingeschakeld waren, te krijgen. Dit lijkt mij erg interessant. Het is één van degenen die bij het altaar heeft gestaan, en dat wil nogal wat zeggen.

Ik neem niet aan dat u in de eerste plaats een verhaal krijgt over de Wessac en alles wat er bij te pas komt. U weet waarschijnlijk wel hoe het is gelopen. Het viel toevallig op een zondag. Omstreeks 8 uur was de eerste uitstorting voor de aanwezigen, daarna hebben wij een plechtigheid gehad die zijn hoogtepunt vond op het ochtendpunt daar en dat was ongeveer 12 uur hier. In die periode was het hoogtepunt afgelopen. Van wat wij daar allemaal gezien hebben, hebben wij getracht een beschrijving te geven van die ochtend, een soort commentaar.

Er was nogal wat aanwezig en het was tamelijk moeilijk om die tweeledigheid: spreken aan de ene kant en gelijktijdig het toch aanwezig zijn aan de andere kant, vol te houden. Maar wanneer je zo'n Wessac-bijeenkomst meemaakt, brengt dat bepaalde vragen en problemen met zich. Per slot van rekening kennen degenen die wel eens uitgetreden zijn in een wat hogere wereld de aanwezigheid van licht, de intensiteiten die daar allemaal kunnen optreden. Het enige wat wij alleen op een Wessac kunnen vinden, is de wonderlijke combinatie wanneer al die krachten in één brandpunt tezamen komen.

De situatie waarin je verkeert als je, zoals de gast van vanavond, aan de voet van het altaar staat, of opzij van het al altaar, is een gebaad worden in die energieën, en dat betekent dat je een heel groot absorptievermogen moet hebben, en dat je daarnaast een grote diversiteit van eigen mogelijkheden moet hebben, want alleen dan kan je al die krachten een beetje verwerken en er je conclusies aan verbinden.

Nu is het belangrijkste dat je een contact hebt dat met alle factoren van de kosmos gelijk tijdig kan bestaan. Dat gaat tot het verblindende licht waarvan wij zeggen: dat is God. Aan de andere kant zijn er invloeden van planeten bij, van sterren, noemt u maar op. Er zijn zuiver materieel kosmische invloeden uit het centrum van het Melkwegstelsel.

Er zijn geestelijke invloeden uit praktisch elke sfeer aanwezig. En toen wij de kans kregen om een dergelijke gast – hoe moet je dat zeggen – te lokken, ging het ons niet zozeer om de vraag wat de Wessac betekent. In de loop der tijden komen die gegevens wel vrij

en dan merkt u dat vanzelf. Het ging om de vraag: welke contacten hebt u ervaren? Hoe die contacten worden ervaren en wat ze betekenen, kan je alleen weten, wanneer je de persoon in kwestie een beetje kent. Ik zal dus eerst iets over hem vertellen, terwijl hij, overigens zoals alle anderen, anoniem blijft.

De spreker zelf heeft een aantal wonderlijke incarnaties doorgemaakt. Hij heeft onder andere geleefd in respectievelijk Italië en Azië. In Italië in de tijd van de Borgia's en sindsdien is hij niet meer geïncarneerd. Daarnaast heeft hij ervaringen gehad in de vroege Afrikaanse en de vroege Amerikaanse beschavingen. Ik meen zelfs - wanneer ik het goed heb begrepen - dat één van zijn voor hem belangrijkste incarnaties het leerlingchap is geweest bij een priesterorde in Atlantis. Het is dus iemand die de hele wereld een beetje kent, die veel verschillende vormen van beschaving en culturen heeft meegemaakt en die in elk van die incarnaties op een wonderlijke manier toch weer geconfronteerd is met Goddelijke krachten, noodlotskrachten etc. Dat is voor de vorming van een persoonlijkheid van groot belang. Hoe meer verschillende belevingen je doormaakt, inclusief de tegenslagen, de teleurstellingen, de gelukjes, de successen hoe meer je gaat begrijpen. En dat is niet alleen menselijk, maar dat is ook kosmisch het geval. Je kunt harmonisch zijn met elke factor waarin iets soortgelijks aanwezig is.

De spreker in kwestie resoneert met zeer hoge krachten. In het bijzonder is hij zelf erg vaak actief op het terrein van de overgang van mensen en de inwijding van entiteiten in de geest, vooral hoogzomerland en de daarboven liggende trillings sfeer. Als je met hem tracht te spreken, dan denk je op het eerste gezicht: dat is een echte relativist. Het is altijd: dit, maar... dat. Maar wanneer je daar eenmaal doorheen dringt, dan kom je tot de conclusie dat deze persoonlijkheid voor zich een weg uitgestippeld heeft. Ik zal een paar van zijn uitspraken citeren.

Ik begon: "Hoe voelt u zich wanneer u daar aan dat altaar mag staan?" Hij antwoordde: "Het is een kosmische belevenis. Het is iets grandioos je verbonden te weten met het totaal van het bestaan, maar anderzijds is het natuurlijk een enorme kracht die je ondergaat en dat betekent dat je ook wel eens denkt: ik zou liever in het driehoekje of in het vierkantje staan." Hij wilde dus zeggen: het is niet alleen een genoegen.

Vraag je hem: "Waarom werkt u zoveel in lagere sferen, terwijl uw eigen bewustzijn zo hoog is?", dan antwoordt hij: "Als je een hoog bewustzijn hebt, dan komt er een ogenblik dat je je juist bewust moet worden van het lagere. Want wie het lagere niet kent, zal in het hogere nooit werkelijk een bewuste harmonie bereiken. Maar het is natuurlijk ook al heel goed wanneer je de hogere kracht alleen kent."

Ik vroeg: "Wat denkt u dan van de groep ODV waar wij mee bezig zijn?" Ik zal u het antwoord niet onthouden, ofschoon ik het er eerlijk gezegd niet helemaal mee eens kan zijn, wat mogelijkerwijze - om in zijn stijl te spreken - berust op een gebrek aan bewustzijn. Hij antwoordde: "Het is aardig dat jullie zoveel voor die mensen proberen te doen, maar jullie denken vaak dat jullie meer doen dan jullie in feite tot stand kunnen brengen, want het is de mens in zichzelf die het moet doen. Dus zou ik zeggen: jullie doen veel goed werk..., maar verdraagzaamheid zoals jullie die prediken, is maar heel beperkt haalbaar."

En dat is een punt waarop ik door ben gegaan en toen kwam hij met een eigenaardige filosofie. Hij zei namelijk: "Verdraagzaamheid betekent het vermogen om het anders-zijn van een ander te tolereren. Maar het betekent ook de slagkracht hebben om die ander te beletten jou tot iets anders te maken dan je zelf wilt zijn."

Dat vond ik ergens grandioos, maar aan de andere kant klonk het zo gewelddadig. Ik heb hem dus gevraagd: "Met welke middelen?" Onze vriend zei: "Het is natuurlijk verkeerd om geweld te gebruiken, maar onder omstandigheden kun je geweld alleen bestrijden met geweld. En wanneer je geweld moet bestrijden met geweld, moet je zorgen dat je gewelddadig genoeg bent om alle geweld de kop in te drukken."

Ik ben het er niet helemaal mee eens en vooral van zo'n hoge entiteit had ik meer tolerantie in onze zin verwacht. Hij bekijkt dat kennelijk op zijn manier. Ik heb hem toen gevraagd: "Geloof je dat er een evenwicht mogelijk is? Een evenwicht in de mensheid, in de geest?" Toen zei hij: "Jongen, wie evenwicht zoekt, zoekt stilstand. Alleen door de verstoring van het evenwicht ontstaat de verandering. Alleen door de verandering ontstaat het bewustzijn en alleen door het vergrote bewustzijn is het mogelijk het besef te krijgen van een uiteindelijk evenwicht, dat je voorlopig nog niet bereikt".

Ik dacht: waar blijft de 'maar'. Dus vroeg ik: "En hebt u daar geen 'maar' bij?" Hij antwoordde: "Ik wilde het niet te ingewikkeld maken, maar ik zou het misschien zo kunnen zeggen: wanneer je spreekt over evenwicht, kun je alleen spreken over een totaliteit. Maar een mens is niet in staat zichzelf te zien als totaliteit. Hij zet zich altijd af tegen de delen van het geheel waar hij uiteindelijk bij behoort, en zolang dat het geval is, kan het geheel misschien evenwichtig zijn, maar de mens niet. En dat is hetgeen wij in vele incarnaties moeten leren. Want eerst hij die beseft dat mens-zijn onevenwichtigheid impliceert, zal geestelijk in staat zijn om te zoeken naar een zodanige ontwikkeling dat zijn evenwicht steeds minder verstoord wordt, omdat hij steeds meer de grote waarden boven de kleine zet."

Door deze paar uitspraken komt het type er al wat beter uit. Filosofisch, een beetje feller en daadkrachtiger misschien dan het merendeel van onze Orde. Iemand die wel degelijk gelooft in de totaliteit, maar die aan de andere kant probeert om in die totaliteit in de eerste plaats zichzelf binnen dat geheel te beleven. Het is kennelijk een persoonlijkheid met grote energieën, anders zou hij niet aan het altaar kunnen staan. Het is iemand met een groot inzicht. Het is iemand die een zeer definitieve beschouwing heeft, niet alleen van de wereld, en de leringen van de wereld, maar eigenlijk van het hele gebeuren in de kosmos. Het is daarnaast iemand die een ongelooflijke veelzijdigheid vertoont. Daarvan heb ik u weinig kunnen demonstreren, want dan zou ik een paar uren moeten blijven citeren. Het is namelijk vrij moeilijk om in weinig woorden iets om te zetten, wat kort en duidelijk in gedachten wordt uitgedrukt.

Muziek der sferen, een onderwerp dat even ter sprake kwam, daarover zei hij: "Een schilder maakt muziek met zijn palet. Een musicus schildert met klanken en een schrijver tekent met woorden en geeft er de melodie van zijn ritme aan." Dus hij ziet het allemaal als één geheel. Hij zegt: er is geen afzonderlijke kunst, het is alleen maar uiting.

Ik heb hem ook gevraagd wat hij van de wetenschap dacht en ook dat was heel interessant. Hij zei: "De wetenschap is eigenlijk de onwetendheid van de mens, die daardoor niet bereid is om de vernieuwingen van zijn eigen weten te aanvaarden op een ogenblik dat hij daardoor gelijktijdig zijn eigen onvolkomenheid moet toegeven." Het was erg beleefd, maar iets scherper was het onze vriend Henri waardig geweest. Het is dus iemand die denkt in betrekkelijk scherpe termen, iemand die niet veroordeelt, maar uit zichzelf oordeelt en dat ook heel vaak doet.

Je probeert de achtergronden van zo'n entiteit na te gaan en dat is erg moeilijk. Als hij in een villa woont, dan ben ik van een zodanige rang dat ik net tot in de keuken kan komen. Dus eigenlijk zijn er dingen waarin ik niet voldoende kan doordringen. Maar wat ik over zijn incarnaties heb mogen aflezen, geeft een klein idee.

De man is overigens een natuurlijke dood gestorven in de tijd van de Borgia's, en dat is een prestatie op zichzelf. Zeker voor iemand die wat hoger geplaatst was, zoals hij. Maar hij is bijvoorbeeld wel vergiftigd als Egyptenaar. Ik denk dat hij één keer genoeg vond.

Hij heeft enorme avonturen doorgemaakt in Azië. Hij is daar begonnen als een krijger, heeft zich van Perzië uit naar het Noorden gevochten, kwam terecht bij nomadenstammen, is bij die nomadenstammen in contact gekomen met sjamanen, is van daaruit weer bezig geweest met magie en beëindigde zijn leven als een filosofisch monnik.

Ik geloof dat je hem het best kunt karakteriseren wanneer je zegt: het is een zeerover, bekeerd tot goede werken, het is een zwerver die tot rust is gekomen en het is een daadmens die tot besef is gekomen van de betekenissen. Dan heb je, voor zover ik het kan zien, in een nutshell (notendop) deze persoonlijkheid.

Nu ben ik zelf ook aanwezig geweest bij de situatie in de Wessac. De energieën die werden uitgestort, waren ontstellend groot. Maar het meest imponeerde mij het kleurenspeel dat zich op een eigenaardige noorderlichtachtige manier voltrok en waarin allerlei banden en krachten samenvloeiden. Wanneer ik nu naar zo iets kijk, dan zie ik allerlei verschillende invloeden. Wanneer ik met onze gastspreker van vanavond daarover spreek, heeft hij het over één invloed. En toch kent hij al die verschillende invloeden en krachten net zo goed als ik.

Wanneer ik met hem spreek over de aldaar aanwezigen, en dat waren er heel wat, dan moet ik ook weer zeggen: hij ziet dit als een rotswand die een echo terugwerpt. De gast zegt: "Wij doen niets anders dan de kracht herhalen en reflecteren. Dus niet: wij worden geladen en van een taak voorzien, neen, het is ons wezen dat de kracht terugzendt en daarmee gelijktijdig zelf een verandering ondergaat."

De wijze waarop de hele zaak word gecelebreerd is tamelijk bekend. Het is voor hem het sterkst kenbaar op het punt dat degenen die stoffelijk aanwezig zijn, het zogenaamde eerste offer brengen. Ik zou zeggen: dat is het begin van alles, wanneer zij daar vruchten, bloemen, een handvol aarde en een schaalje met water neerleggen. Dat is voor ons in de geest en voor degenen op aarde die dat nodig hebben, maar niet voor de hoge pieten. Maar hij zegt: "Neen, dat is het belangrijkste." En ik heb gevraagd: "Waarom?" Ik dacht in het begin: dit is een poging om duidelijk te maken dat alles belangrijk is. Maar neen, hij zei: "Dit is het belangrijkste. Je kunt natuurlijk zeggen: een kip die goed legt, is erg belangrijk, maar... een ei is belangrijker, want daar moet die kip uitkomen." Alweer 'pot' voor mijnheer!

Voor hem is het zo dat de wil waarmee wij samenkomen, en de wijze waarop dat wordt gesymboliseerd, belangrijker is dan het hele gebeuren zelf. Niet de kosmos bepaalt ons of geeft ons krachten, maar wij maken de uiting van de kosmos. Hij zegt: "Dat is er wel, maar het is niet zo belangrijk. Het feit dat wij er zijn, dat wij die kosmos willen aanvaarden, dat wij als het ware die kosmos proberen te beleven maar dan toch - oproepen is misschien niet het woord - aanroepen."

Ik heb mij afgevraagd of dit juist is. Voor mij is dit altijd een enorm beleven en een ieder die dat wel eens heeft meegemaakt, weet dat het ontstellend indrukwekkend is. Er zijn enorme energieën waarmee wordt gewerkt. De rijkdom aan kleur en beleving is grandioos, en de sfeer die er is, vind je alleen maar daar.

Maar eigenlijk heeft onze gastspreker een beetje gelijk. Wij zijn het die die kracht de kans geven zich zo te manifesteren. Wij allemaal vanuit de geest en vanuit de stof. Dat is

precies eender. Er zijn hoge en lichtende krachten genoeg. Natuurlijk ook slechte. Maar wát zich gaat manifesteren en óf het zich gaat manifesteren en hóé het zich zal manifesteren, maakt ú uit. Door uw wil, door uw zoeken, door uw poging om het waar te maken. En dan ligt dat niet in een stoffelijk gebeuren en niet aan een toverspreuk of een bepaald geestelijk moment. Neen, het ligt aan de wil die in je bestaat om dit te erkennen en te aanvaarden. Daardoor komt de relatie tot stand. Hij heeft dus wel gelijk.

En toch weet ik ook dat de Witte Broederschap, en haar reactie op de Wessac, die Wessac meehelpt om het lot van een hele wereld te bepalen. Dan vraag je jezelf toch wel eens af: maar wanneer wij die kracht wekken, dan proberen wij eigenlijk het lot van de wereld te bepalen. Niet dat wij precies kunnen zeggen hoe het gebeurt. Dat bepaalt die kracht zelf, maar wij zeggen dan toch maar: die en die kracht oproepen, en dan uit die kracht proberen ons eigen streven te bepalen, ons eigen vermogen te vergroten en alles wat erbij komt.

Als u nu gaat redeneren zoals deze vriend mij geleerd heeft, zou ik dus eigenlijk zeggen: maar wij kunnen dat alleen doen omdat de wereld ons zo heeft voortgebracht. Het is een keten. Het is ergens de slang die zichzelf in de staart bijt. Het is de cirkel waarvan je nooit kunt zeggen waar het beginpunt is. Al die gebeurtenissen vormen samen een onverbreekelijk geheel, en je kunt niet zeggen wie er begonnen is. Je kunt alleen maar zeggen dat het er is.

En als er iets is waarover ik hoop onze vriend nog eens een keer te spreken, dan is het over deze vraag. Het loopt wel allemaal zo en wij menen dat wij het kunnen bepalen, maar ergens kunnen wij er toch maar weinig aan doen. En toch hebben wij ergens een vrije wil, nemen wij vrijwillig taken op ons. Toch proberen wij dingen tot stand te brengen. Volledig vrijwillig. En gelijktijdig zitten wij ergens in een sleur vast, in een cirkelgang die onontkoombaar is. Het is het lot van de mens misschien en het lot van de geest, opgenomen te zijn in een kringloop die je niet zonder meer kunt verbreken. Een kringloop die juist daardoor zo bindend is, omdat het niet alleen jou maar ook alle anderen omvat.

Er zijn ogenblikken dat een mens, bij wijze van spreken, tegen zijn wil in een bepaalde richting moet volgen. Er zijn ogenblikken dat een mens een bepaalde taak moet volbrengen, of je wilt of niet. Dat hij eigenlijk anders zou willen, maar dat hij niet ziet hoe hij dat zou moeten doen. Er zijn ogenblikken dat een geest met genoeg zal zeggen: ach, laat die hele wereld met al die mensen en al die trammelant maar eens rusten. Wanneer je dan kijkt, dan zeg je: ik kan niet anders. Het is een deel van mijn wezen om voor de mensheid op die wereld te werken. Om voor hen te streven, te lijden soms, hen te ondersteunen. En toch droom ik ook wel eens van het verblindende licht. Het is een wonderlijk probleem en dat probleem wordt voor mij groter naarmate de krachten waarover wij kunnen beschikken, groter worden.

Wanneer je een klein, onbelangrijk radertje bent in een machinerie van de kosmos, dan draai je mee en het is de enige manier waarop je dan kunt bestaan. Maar hoe groter je innerlijk wordt, hoe bewuster je gaat leven met al die werelden en sferen om je heen, totdat je als het ware duister en licht met elkaar kunt verknopen en de wereld zelf kunt zien als een soort clearinghouse, een soort verrekenkamer of uitwisselingsplaats voor alle bewustwording en alle beleving.

Wanneer je de krachten van zo'n kosmische uitstorting kunt dragen, zoals de gast van vanavond, dan zit je nog steeds vast. Dan is er nog steeds, ongeacht je vrije wil en je vrije mogelijkheden, ergens iets dat je zegt: zo ben je en niet anders, dat is je lot en dat is onvermijdelijk.

U ziet waartoe het voert als je met zo iemand gaat praten. Dan komen er allerlei vragen in je open dan probeer je een antwoord te vinden. Ik meen dat het antwoord in deze richting gezocht moet worden: als deel van de kosmos moeten wij in die kosmos functioneren. Wij kunnen namelijk alleen binnen die kosmos functioneren omdat we daarbuiten en zonder die kosmos, niet kunnen bestaan. En daardoor zijn wij ergens gebonden aan die kosmos, zeker zolang ons besef het 'ik' beperkt tot één functie.

Wanneer wij zeggen: dit is mijn taak of dit is mijn mogelijkheid, zolang wij nog bezig zijn met reeksen van incarnaties, van werken in sfeer na sfeer, in plaats van samenvattend te begrijpen en als het ware op te lossen in die totaliteit, dan zijn wij gebonden. Ik meen dat die binding voor een groot gedeelte in onszelf is gelegen, en dat ons besef, onze diepste innerlijk, de kracht is waardoor wij eigenlijk in die keten verzeild raken en er niet los van komen.

Wanneer je zo bezig bent, dan ga je je onwillekeurig afvragen: wat moet ik dan doen? Wanneer ik leef, kan ik mijzelf niet veranderen, omdat ik te veel vast zit aan het beeld van mijzelf. Maar ik kan wel degelijk proberen om in die uitingen - die dan voor mij onontkoombaar zijn - tenminste nog op zo'n eigen manier te reageren en mijzelf te uiten dat het zo het beste is wat ik kan doen.

Het is niet een kwestie van goed en kwaad, dacht ik. Goed en kwaad zijn beoordelingen die wij uitspreken zonder precies te weten wat ze betekenen. Het is eerder een vraag van beantwoorden aan de essentie van je wezen en dan, wanneer je dat doet, er zo aan te beantwoorden dat je die essentie van je wezen kunt blijven aanvaarden.

Een groot gedeelte van ons leven - in de geest en ik dacht ook in de stof - wordt geloof ik besteed aan het handhaven van een voorstelling die wij van onszelf hebben. En al onze contacten zijn ook gebaseerd op de voorstelling die wij van onszelf hebben. Wij kunnen niet wegvlugten uit die beelden. Wij kunnen opstijgen tot in de hoogste lichtende werveling waarin wij als het ware helemaal verblind worden door de benadering van een absolute waarheid, en drijven in het vloeibare goud, de levende kracht zelf, en dan nog blijven zoeken naar 'ik, ik, ik, ik'.

Het ego van de mens is de slavenketen, waarmee je aan het rad van het noodlot zit vast-gesmeed. En dat betekent niet dat ik het leven een treurige zaak vind, want er is ook vreugde en de ontstellende schoonheid van een Wessac. En er zijn ook nog andere gebeurtenissen in het leven van een mens die overgaat en zich bewust wordt en als het ware begint te lichten, steeds sterker alsof hij een geestelijk opgaande zon is. Dat is iets krankzinnig moois. Daarmee kun je gelukkig zijn. God, ik weet niet of je bestaat en wie of wat je bent, maar wat heb je dat verrekt mooi in elkaar gezet. Wat is dit grandioos. Dat is vreugde.

Het leven is heus de moeite waard, maar achter dat leven zit die kringloop. Je incarneert. Vandaag loop je in een droog seizoen barrevoets als leerling hier of daar over stoffige wegen, en het volgende ogenblik knots je als handelaar met een stel ezels ergens door een gebergte heen. Of doceer je eigenwijs allerlei wijze lessen aan de jonge dames of jonge heren die aan je voeten zitten. En een ogenblik later probeer je de steen der wijzen te vinden.

Het is een krankzinnige wisseling van beleven, en elk van die levens op zich kan goed en mooi zijn. Elk van die levens zelf kan worden opgebouwd uit bereiking en teleurstelling. Elk leven is in ons eigen idee een soort louteringsproces, waardoor wij delen van onszelf leren kennen, waar wij anders nooit in doorgedrongen zouden zijn. Dat geeft ons inner-

lijke vreugde en ervaring die wij op geen andere manier kunnen krijgen. Je kunt het alleen niet veranderen. Je kunt het gewoon niet veranderen.

Er staat geschreven dat iemand vroeg: "Wie bent u?" Hij sprak tegen God. Toen zei God: "Ik ben die Ik ben." Een krankzinnig mooi antwoord. Wanneer ik naar mijzelf kijk met mijn caleidoscopische achtergrond van belevenissen, met alles wat ik probeer te doen, met het falen - dat ongetwijfeld ook in onze wereld voortdurend voorkomt en niet alleen in de uwe - met al de belevingen, leringen en de hogere krachten die je ondergaat, en ze vragen je: "Wat ben je, wie spreekt hier?" dan kan ik eigenlijk alleen maar zeggen: "Ik ben die ik ben". Ik. 'Ik' is de voorstelling, de deelvoorstelling van de totaliteit. Als God een zon is, dan is 'ik' één partikeltje licht dat tracht zichzelf voortdurend op dezelfde plaats in stand te houden zonder te begrijpen dat het eigenlijk alleen vanuit die zon functioneert, en dat één zijn met de zon betekent: onbeperkt functioneren.

Zulke grandioze gedachten kun je ook wel eens krijgen. Ik heb dit alles gekregen uit het contact met één spreker. Een hoge gast misschien, maar iemand die toch ook nog bij u kan spreken en die dus - al zal het door zijn werk misschien gemakkelijker zijn dan normaal - tot de hoge pieten behoort. En als ik nu vraag waar het verschil ligt tussen hem en mij, kan ik het niet eens definiëren. Ik weet dat er een verschil is, maar ik kan het niet omschrijven. Zo hulpeloos word je op een gegeven ogenblik wanneer je met het allerhoogste, met het grootste wordt geconfronteerd.

U zit hier bij elkaar. U bent allemaal - als u eerlijk bent - datgene wat u bent. Dat bent u vroeger al op een andere manier geweest. Misschien in een andere uiting, maar het heeft er altijd in gezeten. Ik kan niet zeggen: ik ben veranderd of ik ben beter geworden. Ik kan alleen maar zeggen: ik heb het anders leren beseffen. Ik heb bepaalde dingen leren sublimeren misschien. Ik heb op sommige punten een vrijheid gevonden doordat ik het belangrijke van het onbelangrijke heb leren scheiden. Maar ik kan niet zeggen: ik ben anders geworden.

Wij allemaal bij elkaar vertegenwoordigen een kracht. Op het ogenblik - dacht ik - dat we die kracht niet zo sterk aan onszelf zouden proberen te meten, dan zou onze plaats ook naast dat altaar kunnen zijn. Wij hebben gewoon nog niet voldoende verloren van onze neiging om 'exclusief ik' te zijn. Exclusief is een nare term. Je zou moeten zeggen: je eigen 'ik' krijg je pas wanneer je jezelf wordt, inclusief God. Want God is en blijft een mirakel woord. Een soort toverformule voor mij.

Maar daarachter schuilt iets enorms, iets onmetelijks. Een heel grote kracht. En wanneer je in de eerste plaats kunt leven als die kracht, dat die kracht alleen maar vorm krijgt in dat wat je als 'ik' beschouwt, dan is er gewoon geen energie die je niet kunt verdragen, geen wereld die je niet kunt bereiken, dan valt het werken een beetje weg. Dan valt het werken een beetje weg.

Dan is mijn eindconclusie: jezelf zijn is goed, want het is onvermijdelijk. Maar jezelf zien als het belangrijkste, is de fout. Wij zijn niet belangrijk. Datgene wat wij zijn, is belangrijk, maar het 'ik' is niet belangrijk. Neen, het is de kracht die in dat 'ik' door kan spreken. Die vanuit dat 'ik' kan uitgaan. En of de hele wereld er om lacht, of de hele wereld er over huilt, of de hele wereld er bewust van wordt, doet niet ter zake.

Ik moet leven met de kracht die in mij is. Ik moet die totaliteit als het ware in de vorm en gestalte die ik 'ik' noem, aanvaarden, toelaten. Neen, méér..., ik moet mijn werkelijke bestaan zien als die kracht, en de vorm als een onbelangrijk begeleidingsverschijnsel ervan.

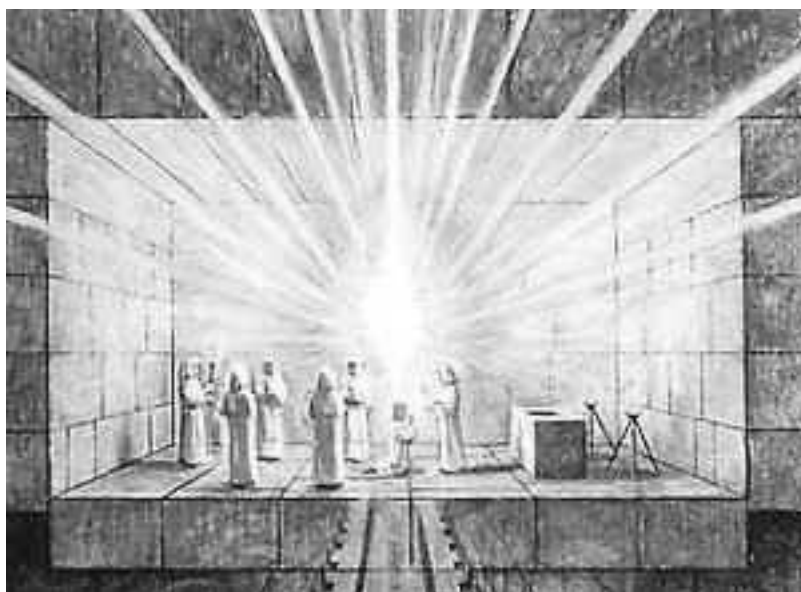
Ik dacht dat dát voor ons allemaal geldt. Maar als wij daarvan uitgaan, dan komen wij misschien toch gemakkelijker tot het besef van de onbelangrijkheid van de vorm persé, de onontkoombaarheid van bepaalde ontwikkelingen. Dan voel je je ook geen slaaf meer. Dan zeg je: in die grote kracht kan ik precies het juiste zijn. En als ik het langs mijn eigen zin en weg doe, dan ben ik het wel, maar ik kom niet tot het begrip ervan. Mijn betekenis in het geheel, onbewust, blijft bestaan en door dit gebrek aan bewustzijn kan ik het bewustzijn niet met anderen delen.

Zo heb ik meteen een opsomming gegeven van mijn eigen fouten. Ik heb een bewustzijn, natuurlijk, maar het is net niet groot genoeg om in staat te zijn om het totaal van dat bewustzijn aan u over te dragen. Niet alleen maar als mooie woorden of een beetje emotie, maar als een innerlijk weten, een innerlijk begrip dat onontkoombaar is. En dat zal waarschijnlijk de reden zijn dat ik uw inleider ben en, naar ik hoop, voorlopig nog zal blijven.

Rest mij alleen u te danken voor het gehoor en geduld, en de hoop uit te spreken dat u mijn benadering van onze gast in problemen een klein beetje kunt begrijpen. U zult hem zo dadelijk ontmoeten en waarschijnlijk heel anders reageren dan ik heb gedaan. Maar probeer te zien achter de uiterlijkheid.

Omdat u hem op een zondagmorgen de Wessac-bijeenkomst hebt horen verslaan, heb ik hem gevraagd of hij er iets over wilde vertellen. Maar of hij dat zal doen, weet ik niet. Want wat dat betreft is hij even eigenzinnig als ik altijd geweest ben en ik moet zeggen dat dit iets in hem is wat mij, ondanks alles, sympathiek lijkt. Maar dat is waarschijnlijk meer gelijkheid. U weet het: gelijkheid en broederschap kunnen misschien tezamen de vrijheid bevorderen.

Vrienden, probeer maar uw eigen indruk te vormen. En als u maar een tiende van de impressies ondergaat die ik heb ondergaan, dan zult u waarschijnlijk ook met problemen wakker worden. Trek u zich van de problemen niet zo veel aan, ze zijn meer een omschrijving van uw toestand dan van dingen waarop een antwoord nodig is. Als je, dacht ik, begrijpt waar je beperkingen liggen, kom je vanzelf verder, en dan kun je die beperkingen langzaam maar zeker verliezen.

DE GASTSPREKER

Voor mij een wat ongebruikelijke situatie en ik hoop dat u mij vergeeft dat ik deze opmerking vooraf doe gaan aan de rest: komt zo'n jong verdraagzaam heethoofd bij mij aanstormen en verlangt van mij dat ik u het één en ander vertel over mijn ervaringen van de Wessac en wat daarbij hoort! Waar ik principieel niets op tegen heb, maar aan de andere kant: het is altijd zeer moeilijk om innerlijke ervaringen juist over te brengen. Dat ik mij toch en zelfs enigszins gaarne ter beschikking heb gesteld, is vermoedelijk te danken aan een - ook in mij - nog niet geheel uitgestorven ijdelheid.

Ik hoor inderdaad bij degenen die, naast de stoffelijke celebranten, bij het altaar aanwezig zijn op de Wessac-bijeenkomst. Dat betekent doodgewoon dat je geestelijke constitutie iets beter is dan van de meeste anderen. Wanneer je daar deelneemt aan het geheel, dan kun je altijd zeggen: de zaak valt in fasen uit elkaar.

Voor mij persoonlijk zou ik het zo kunnen zeggen: het begin is chaos. Alles zoekt zijn plaats en alles zit met grote geestelijke gespannenheid klaar voor de vertoning. En bij die vertoning hoor je zelf dan ook. En dan komt, volgens mij, het belangrijkste ogenblik van het geheel: het ogenblik dat wij onze geestelijke vermogens in elkaar laten overvloeien. En terwijl de aanduiding op het altaar door de materieel aanwezigen wordt gemaakt, trachten wij die kring uit te breiden totdat wij zoveel mogelijk aanwezigen in die kring hebben betrokken, en daarnaast zoveel mogelijk harmonie hebben gekregen met de totaliteit waaruit wij op zo'n ogenblik werkzaam zijn.

Nu klinkt dat allemaal heel gewichtig, maar eigenlijk is het heel gewoon. Wanneer mensen samen gaan wandelen is het heel gewoon dat ze in dezelfde richting gaan lopen, en het is zelfs heel normaal dat ze in de pas gaan lopen. Waarom zou het zo buitengewoon zijn wanneer wij geestelijk een soortgelijk verschijnsel tot stand zouden brengen? Dan krijg je het meest interessante - dat behoort nog tot deze fase - wanneer je contact voelt met die oneindigheid. Dan zal eenieder toch zichzelf zijn. Het voelt een beetje aan alsof wij allemaal druiven zijn aan een enorme tros, terwijl door de steel de sappen van de plant ons als het ware groter, sterker en zoeter maken.

Ik weet niet of druiven nog zoet zijn, maar in mijn tijd waren ze zelden zuur wanneer ze maar rijp waren. En mijn ervaring zegt ook dat dit voor mensen geldt. Een rijp mens is vol van zoetheid, bezit grootheid. Maar een mens die tot ouderdom komt zonder rijpheid, is zuur. Dus... daar krijg je eigenlijk allemaal datgene wat je zelf nodig hebt. Het is een rijkdom waarin je je sterker en gelukkiger gaat voelen, en dan krijgen we een rustpauze, want als je zo'n flinke dosis van eenheid gekregen hebt, heb je als mens en als geest een ogenblikje nodig om weer terug te keren tot je eigen persoonlijkheid.

Daarna gaan wij proberen de kosmos te aanvaarden en te begrijpen. Dat aanvaarden niet zo moeilijk als het begrijpen. U zult wel zeggen: als je aanvaardt, begrijp je, maar wij aanvaarden onszelf zo vaak, maar begrijpen wij onszelf dan ook? Hoe kunnen wij de kosmos dan aanvaarden en die beter begrijpen dan wij onszelf begrijpen? Dat is onmogelijk.

Dat spel van krachten lijkt een klein beetje op een paraplu van noorderlicht met een steeltje dat voorlopig nog erg zwak is en iets van de levende tinteling van de werkelijkheid in de tijd door laat dringen. Dan sta je erbij en je voelt die intensiteiten groeien. Dan wordt langzaam in dat steeltje de zaak wit. En dat is het schokkende, weet u. Wit is alomvattende werkelijkheid.

Als ik misschien wat snoeverig heb gesproken over mijn wat robuuste, geestelijke constitutie, dan is die op dat moment nodig. Want de waarheid van de kosmos laat geen plaats voor illusies. En zo kom je dan als vanzelf, langzaam maar zeker in een toestand, waarin je niet helemaal jezelf en in staat bent al die krachten en kleuren, die zich langzaam maar zeker ook naar de aarde gaan manifesteren, in jezelf op te nemen en te zeggen: zo is het. Nu denkt u waarschijnlijk dat ik wijs ben als ik zeg: zo is het, maar dat is geen wijsheid, maar alleen maar een ogenblik vergeten dat je zelf een oordeel bent en spreekt over alle dingen. Dan kun je wel een soort synthese bouwen.

Onze jonge - en ik moet zeggen wat stormachtige - verdraagzame vriend heeft een wat curieuze opvatting van het Al. Zoiets van: vrede op aarde en de rest komt later. Maar het is zo: eerst de rest en vrede komt later. Want wanneer je daar aan de voet van het altaar bent, dan zijn die kleuren in wezen conflict. Je voegt ze samen, maar dat komt omdat je hun conflictwaarde aanvaardt. Niet omdat je ze zoetsappig tot een soort eenheidsbrij tracht te verwerken.

Het witte licht is de werkelijkheid en rond dat licht mogen die kleuren zich in de meest felle tegenstelling groeperen. Ze zijn toch deel van dit Licht en dit belevende, weet je wat ze betekenen. Maar dat weten is niet te beredeneren. Je kunt een Wessac-bijeenkomst niet beredeneren. Je kunt ze alleen maar ondergaan, en ondergaande een conclusie in jezelf zien ontstaan die je niet bewust gevormd hebt.

En nu geloof ik, dat ik aan het verzoek van mijn jonge vriend voldoende gevolg heb gegeven om mijn eigen inzichten ook enigszins een rol te laten spelen. Ik hoop niet, dat u zich nu bedrogen gaat voelen, want ik wil juist niet dat u zichzelf bedriegt door te denken, dat dát licht nu de grote werkelijkheid is. Dan kun je ook wel zeggen: het is de schaduw van de vogel die zingt. Maar als je de schaduw ziet en je hoort de vogel zingen, dan kun je misschien enigszins begrijpen wat de vogel moet zijn, ook al zie je alleen de schaduw.

Wanneer u in mijn plaats zou zijn, dan zou u waarschijnlijk zeggen: het is een kwestie van reikwijdte. Hoge krachten doorleven en begrijpen is gelijktijdig ook begrijpen hoe zich dat weer uitsplitst in betekenis voor verschillende werelden.

Neem een voorbeeld. In deze Wessac waren onder meer een paar kleuren rood en een kleur groen - nogal strijdig overigens - aanwezig. Het was alsof geloof door emotie werd overspoeld, alsof de emotie de onredelijkheid van het geloof als basis wilde nemen. Dan kun je natuurlijk zeggen: voor lagere sferen betekent dit dat de innerlijke kracht plus de onrust van degenen die in nevel en schaduw rondlopen, hen kan brengen tot een verwachting, die op grond van al wat zij kennen en weten onredelijk is, dat er Licht bestaat. En als er bij hen dit besef is dat er Licht bestaat, dan gaan wij naar beneden en laten we zien dat er Licht is. En meestal willen ze dan wel dan eindje meegaan.

Maar voor uw wereld is het weer iets heel anders. Wanneer je bezig bent met de levenskracht - hartstocht is misschien niet het juiste woord, maar dan toch al die vitale uitingen die lichamelijk temperament ook met zich meebrengen - en je stelt daar tegenover de innerlijke, onwezenlijkheid van geloof, dan moet je komen tot een eigenaardige verschuiving van betekenis. Dan is de rechtvaardiging niet meer de redelijke consequentie van de daad, die staat daar los van. Dan wordt de actie en de zelfopoffering in feite een martelaarschap voor een idee en is ze niet meer een doelbewust nastreven van iets wat bereikbaar lijkt.

Op die manier sta je te kijken naar de kosmos en naar de wereld. Ik kijk altijd graag naar de wereld. Dan denk ik: sjonge, daar heb ik ook nog eens rondgelopen, zelfs soms zeer

elegant. Ik ben hoveling geweest in een tijd dat een zakdoek niet alleen rijkdom, maar ook goede manieren betekende. Het was in al zijn belachelijkheid uitermate charmant. Vaak zie ik in uw wereld en in uw tijd en uw normen precies hetzelfde.

En dan zeg ik: ja, ergens vind ik die wereld leuk en mooi, en zelfs aanvaardbaar. Dat is wel niet redelijk, maar ze is zo elegant en charmant soms. En dan zeg ik tot mijzelf: maar wanneer dit alles niet gebaseerd is op een innerlijke erkenning, dan zal het voor degenen die zo charmant en elegant zijn, geen betekenis hebben.

Er is zelfs een mijnheer heb ik mij laten vertellen, was dat niet Dale Carnegie, die uit charme een wapen heeft gemaakt dat de mens tegenover de mens kan gebruiken. Daarmede heeft hij de instinctieve strijd der seksen overgebracht op zakelijk terrein. Nu lijkt dit allemaal een beetje bespottelijk, maar wanneer wij bewust zijn, bewust handelen, bewust doen, dan is onze charme of onze elegantie niet alleen een vertoon. Het is een uitdrukking van een bestaande harmonie. En voor mij, en misschien ook door het werk dat ik heb - maar dat kan ik niet beoordelen - is juist die harmonie het belangrijke. Wanneer je daar staat onder die kokende douche van eeuwigheid op een stukje tijd op aarde, dan is het allemaal overstelpend, overweldigend en mooi. Maar het krijgt pas de betekenis wanneer wát ik daar ben, een uitdrukking wordt van dat Grote dat ik ervaar.

Dat zou eigenlijk overal het geval moeten zijn. Men heeft mij vaak willen vangen. Zelfs uw toesnellende, razende reporter. Hij zei namelijk dat verdraagzaamheid de oplossing betekent van het conflict. Maar dat is niet waar. Ik heb gezegd: verdraagzaamheid kan een uiterlijke vermijding van conflict ten gevolge hebben, maar het betekent niet dat de waarden waaruit het conflict is ontstaan, daarmede teniet zijn gedaan. En dat houdt in dat de conflictstof zich opstapelt door de beperking van de verdraagzaamheid. Dat vond hij niet leuk, neen. Op dat ogenblik vond hij mij wel hoog, maar niet leuk.

Ik heb hem gezegd: "Luister, als iemand je een klap in het gezicht geeft, dan kun je proberen te begrijpen waarom hij het doet. Maar als hij op het punt staat jou de schedel in te slaan, is het verstandiger om daar pas over na te denken, wanneer hij bewusteloos ligt." Dat is een visie die ik in dit gezelschap, maar onder voorbehoud, zal mogen verkondigen, want u behoort tot de Orde Der Verdraagzamen. Maar die verdraagzaamheid valt ook wel mee, dacht ik.

Wanneer ik met de kosmos te maken heb, geldt voor mij precies hetzelfde. Wanneer er een enorme kracht op mij aankomt en ik beleef die, best. Maar als die kracht op een gegeven ogenblik mijn wezen zo overspoelt dat ik niet meer in staat ben te beoordelen wie of wat ik ben, dan moet ik of mijzelf veranderen, óf zorgen dat die kracht anders wordt. Je kunt niet aanvaarden dat het 'ik' teloor gaat voor je weet wat dit 'ik' in wezen is en betekent. Je kunt wel toegeven dat eenheid met God begerenswaardig is, maar je zult ook moeten toegeven dat deze alleen van betekenis kan zijn wanneer ze bewust geschiedt.

Dat brengt je tot een meer analytische benadering van de Hoge Kracht. Wanneer ik daar bij de Wessac sta, of wanneer ik probeer (dat gebeurt ook wel eens) een kracht uit de hogere sferen door te sturen naar uw wereld - wat u beschouwt als lager, maar je zou misschien beter kunnen zeggen: meer geestelijk bewust mislukt - dan kan ik alleen maar zeggen dat mijn recht tot het brengen van die kracht, het doorgeven van die kracht, moet liggen in het besef van de betekenis en mogelijkheid van die kracht.

Wanneer ik een Wessac-uitstorting doormaak, dan gaat het niet alleen om het feit dat die Wessac-uitstorting er is. Het gaat er ook om dat er daardoor in mij iets ontstaat, waardoor ik wat meer weet, wat meer begrijp en wat meer kan doen.

Toen ik in gesprek was met die jongeman van u, was er een collega van mij bij. Ik heb ook collega's. U ziet dat ik dus niet op eenzame hoogte sta, maar dat had u waarschijnlijk al begrepen. En die jongeman, die zei tegen mij: "Waarom zeg je nu niet: aanvaard nu maar de krachten en alles komt in orde." Toen zei ik: Dat is wel mooi gezegd, maar het is niet juist. Je moet zeggen: aanvaard de hoge kracht en verwerk ze zelf. Want je zegt toch ook niet tegen iemand: hou je mond maar open dan zal ik je voeden, zonder erbij te zeggen dat je zelf moet kauwen en slikken. Wij moeten verwerken. En dat verwerken is één van de belangrijkste dingen.

Je kunt zeggen: wat ik beleef is groots. Maar als het niet verwerkbaar is, wat is het dan nog? Als je op aarde bent, kun je lucht happen. Je kunt lucht slikken en dat betekent dat je iets zatter wordt. Dat je iets meer energie krijgt. Maar wanneer je de handigheidjes niet kent die erbij horen - ik heb ze een keer gekend ja, dat was in de tijd dat ik met die magiërs bezig was, lang geleden - dan haalt het niets uit.

Dus zeg ik: lucht happen heeft pas dán zin wanneer je weet op welke manier van die lucht leven en energie te maken. Licht ontvangen heeft pas zin wanneer je weet hoe je dat licht in jezelf kunt maken tot iets waarmee jij, zoals je nu bestaat, dat licht kunt uitdragen. En dan kun je idealistisch praten en zeggen: ja, als ik één ben met God, ben ik het voertuig van de Goddelijke kracht en God weet wel wat er moet gebeuren. Maar ik moet het ook wéten. Want ik kan mijzelf, in het besef dat ik thans bezit - en ik spreek nu voor mijzelf - niet tot voertuig maken van een kracht die ik niet besef en niet begrijp, en díé dingen tot stand brengen die niet zelf als harmonisch met mijn wezen worden ervaren.

Dat zijn punten waarover u misschien na zult kunnen denken, want menig mens op aarde krijgt de mogelijkheid om uit te treden naar die mystieke werelden van Licht, en die betoverde harmonieën te beleven zonder dat hij zich afvraagt wat ze eigenlijk zijn.

Luister: om een weg te kunnen beschrijven, moet je haar tenminste gezien hebben. Maar wil je haar goed beschrijven, dan moet je haar gegaan zijn. Wanneer je uitgaat naar dat grotere licht, naar die wereld van verrukking, van werkingen van alle kanten en waarin je voor een ogenblik opgaat, dan is het goed wanneer je beseft wat er gebeurt, ook wanneer je dat later voor jezelf moet uitvinden. Je kunt volstaan met een beschrijving, maar dan faalt je omdat je een ander niet de weg vertelt.

En dat is het werkelijke van dit hele gebeuren van de Wessac, van alle grote belevingen tot aan het verblindende licht met zijn gouden wolken en krachten toe. Wij mogen de weg erheen vinden, wij mogen het beleven, we mogen het ondergaan, maar behorende tot een wereld van beperkt besef, van nog begrepsd denken aan 'ik' en de rest, moeten wij ook beseffen wat die weg betekent voor ons. Wat die weg was voor ons, welke vorm ze had, welke kracht ze had. En dan, ja dan kunnen we zeggen: voor mij - niet voor iedereen - voor mij gaat die weg op deze wijze. Ik beleef er dat uit en in mijzelf kristalliseert dat op dit begrip, of die kracht of die daad. Dan heb je veel gedaan, maar je hebt alleen maar een richtingaanwijzer gezet op het pad, dat een ander moet gaan.

Ik hoop dat ik u niet verveel, want misschien dat mijn ijdelheid groter wordt dan uw geduld is, het is denkbaar, maar ik neem aan dat ik gevoelig genoeg ben om een compromis van beiden in een geest van schijnbare verdraagzaamheid te bereiken.

De krachten waarmee wij werken, kan ik zo wel gaan uitstralen. Maar wat hebt u aan die kracht wanneer ze niets betekent? Wat heb je aan iets waarmee je geen weg weet? Stap in een auto die rijdt en geen stuur heeft. En waar kom je terecht? Fiftyfifty in een

ziekenhuis of bij ons. Stap in een kracht die je niet beseft en waarvan je niet weet hoe deze te richten en waar kom je terecht? In een wereld van zelfbespiegeling om jezelf terug te vinden of in een wereld van waan waaruit je maar langzaam kunt ontsnappen.

Het is niet zo moeilijk om met krachten te spelen. Het is moeilijk ze zo te beleven en verder te laten gaan dat ze bestuurbaar blijven. Want wij zijn aansprakelijk voor onszelf. We zijn aansprakelijk voor onszelf, want ons leven is óns leven. Maar ons leven is deel van een geheel en daardoor in zijn totaliteit niet regeerbaar voor ons. Dat moeten wij beseffen.

Maar in het leven dat ik ben, in de kracht die ik heb, in het wezen dat ik beleef, uitbeeld, doormaak, moet ik mijzelf blijven met mijn eigen kracht, met mijn eigen wezen, met mijn eigen totaliteit van mogelijkheden - beseft en waargemaakt - en met mijn invloed waarmee ik als het ware de kosmos zelf uitdruk. Ik druk de kosmos uit, maar niet: de kosmos drukt zich door mij uit, want dan faal ik.

Misschien is, nu ik er aan denk, dát wel één van de taken die wij aan dat altaar hebben. Die kracht is er. Die kracht spoelt uit, helemaal over het carré heen, zo naar de halve maan toe die er staat, en verder zelfs. Maar als die kracht gewoon zo maar verder zou gaan, is ze levensgevaarlijk. Dan zouden die mensen, die geesten, verdoofd zijn en de werkelijkheid kwijt raken. En ze moeten nu juist die werkelijkheid vinden. Misschien dat we daarom wel aanwezig moeten zijn om te zorgen dat de kracht die bestaat, zich aanpast aan het 'ik' van de mens, van de geest, die het beleeft, zodat die kracht niet verdooft totdat de mens of de geest zichzelf niet meer is.

De taak die ik zo omschrijf, lijkt natuurlijk krankzinnig moeilijk en zwaar. U denkt waarschijnlijk: nou, nou, wie dat kan, die is iemand. Maar ik ben eigenlijk alleen maar mijzelf. Zolang ik mij van mijzelf bewust blijf te midden van de kracht, die ik in een synthese in mij samentrek en tot begrip maak, verdeel ik automatisch. Niet mijn verdienste. Mijn verdienste is hoogstens mijn aanwezigheid en ik ben vooruitgegaan, want in mijn laatste aardse incarnatie was voor sommige mensen mijn afwezigheid vaak mijn hoogste verdienste.

We leven, maar beleven we? Leven is bewustzijn, dus werken met de kracht waarvan je je bewust bent. Dát is uitdrukken wat in je leeft. Maar dan zo dat het in de wereld iedereen in staat stelt om meer bewust zichzelf te zijn en te beleven. Dat is nu het belangrijke van je bestaan en zelfs van de Wessac-bijeenkomst. Maar natuurlijk moet je het eerst zien.

En nu ga ik mij zo langzamerhand aan een andere taak wijden, want ik voel dat er elders een mogelijke behoefte aan mijn ingrijpen kan ontstaan. Ik wilde alleen nog even dit naar voren brengen vrienden: wanneer wij allemaal de krachten die in ons bestaan met ons eigen bewustzijn richten, dan kunnen wij veel doen. Wanneer wij allemaal begrijpen hoe betrekkelijk alles is - ook onze eigen belangrijkheid en de belangrijkheid van hetgeen wij ons voornemen - maar toch ook weten: ik moet voor mijzelf iets waarmaken, en dat moet ik doen met de kracht die in mij is, want dat is de enige, juiste weg, dán komen wij verder. Misschien komt er een punt dat wij niet meer verder gaan omdat we er zijn. Maar wie weet waar dat punt gelegen is?

Nu is de Grote Raad van de Broederschap bijeen. Ze discussieert over wat men op deze wereld wil doen met de krachten die er zijn. Maar wat kan ze tenslotte meer doen dan besluiten zichzelf waar te maken met de kracht die ze ontvangen heeft? Maar dat geldt voor mij en voor u net zo goed.

De hoge, lichtende krachten, ze mogen ons helpen en vergezellen op hún manier. Wanneer wij in onszelf de kracht gevoelen, beleven en erkennen, dan, waarde vrienden, zijn wij aan bod. Dan moeten wij er persoonlijk mee doen wat wij voelen dat juist is.

En ongeacht alle verdraagzaamheid, val daarbij niemand aan. Erger je niet als ze om je lachen, en laat je niet misleiden als ze je schijnen te verheerlijken. Maar als ze je in puin willen slaan, toon dan je eigen demolitie- en incasservermogen. Want alleen hij die bereid is te strijden voor de waarheid die in hem leeft, en deze te beschermen met alle middelen, zal daaruit eens het begrip voor het Werkelijke Licht winnen. Dát toch behoort volgens mij tot de grote taak van ons bestaan: bewust worden van de werkelijkheid waar van wij een deel zijn.

En nu heb ik het een en ander te doen in grensgebieden. U wilt mij wel verontschuldigen. Ik heb namelijk nog een boodschap in een lagere sfeer en enkele beschermelingen van mij menen dat wij daar een kritiek punt benaderen.

Ik wens u alleen maar toe: veel licht en kracht in uzelf, het besef ervoor en een bewust gebruik ervan. Het beste!

EEN BIJDRAGE OVER DE WESSAC VAN ONZE VRIENDEN UIT BELGIË

Beste mede ODV-ers

Nu zijn we al weer in de maand mei, tenminste nu ik hier achter mijn trouwe PC zit en tussendoor denk: je laat me toch niet in de steek, hè??!! Misschien doet die PC wel net zo braaf z'n best als ik. Laten we daar maar van uit gaan.

We hebben het heerlijk warm gehad, nu stormt het en is het koud en er is weer van alles gebeurd waar ik het nu niet met u over hebben wil.

Het lijkt mij veel en veel prettiger om het over het jaarlijkse Wessac-feest te hebben, die wonderlijke bijeenkomst tijdens de volle maan in Mei, indertijd in de Wessac-vallei in Tibet. Wanneer precies weet ik niet, maar ik geloof dat sinds een tijdstip ergens tussen de twee wereldoorlogen de Wessac-bijeenkomst, het stoffelijk-geestelijke brandpunt van de Witte Broederschap, in een vallei ergens in de Andes wordt gehouden. In Brochure nr. 112, "De Vesting in de Andes", kunt u daar meer over lezen.

Weet u nog hoe vaak over het Wessac-feest gesproken werd in de maanden na mei? Er werd gesproken over allerlei stralen en kleuren, en er werd met spanning gewacht op de interpretatie van alles wat er gezien en ervaren was. En dikwijls was het heel moeilijk er een duidelijke lijn in te vinden, zelfs voor degenen aan Gene Zijde die er toch werkelijk veel van konden weten.

Omdat ook door één van de ODV-leden gevraagd was naar gegevens over het Wessac-gebeuren, ben ik er maar eens helemaal in gaan duiken.

Buiten de ODV is het Wessac-feest vooral bij de oosterse Boeddhisten bekend, verder heeft indertijd Alice Bailey er veel van verteld.

De Theosofen besteedden er veel aandacht aan. En Leadbeater beschrijft in zijn boek: "De Meesters en het Pad" een Wessac-bijeenkomst zoals dat in zijn tijd was, eind 19e, begin 20ste eeuw; gezien door Boeddhistische ogen.

In dat boek van Leadbeater wordt verteld dat in die Wessac-vallei een grote altaarsteen versierd werd met de mooiste bloemen en grote slingers van heilige lotusbloemen. In het midden, op dat altaar, werd een prachtig gedreven gouden kom geplaatst, gevuld met water, en vlak daarvoor werd tussen de bloemen een ruimte open gelaten. In het uur vóór de volle maan spraken lama's het volk toe en materialiseerden zich velen van de astrale bezoekers, die dan met de stoffelijke toeschouwers wat gingen praten.

"Ongeveer een half uur vóór het ogenblik der volle maan verzamelen zich, op een teken van de Mahachohan (waarschijnlijk de leiding), de leden der Broederschap in de open ruimte in het midden der vlakke, noord van het grote stenen altaar, en schikken zij zich in een grote cirkel, drie rijen diep, allen met het gelaat naar de binnenzijde. De buitenste cirkel bestaat uit de jongere leden der Broederschap, terwijl de hogere Ambtenaren bepaalde punten in de binnenste cirkel innemen. Dan worden enige verzen uit de Boeddhistische Schriften in het Pali (Indiase taal) gezongen, en wanneer het geluid der stemmen wegsterft materialiseert Zich de Here Maitreya in het midden van de cirkel, met de Staf des Gezags in Zijn handen. Dit wonderbaarlijke symbool is op de één of andere wijze een stoffelijk centrum, of steunpunt voor de krachten, welke door de planeet Logos worden uitgestort."

Hierna volgt een uiteenzetting over deze Staf, die al sinds het ontstaan van de mensheid als symbool op deze aarde aanwezig zou zijn, en waarvan niet goed bekend is hoe en waarom die staf wordt gebruikt, of hoe dat alles werkt.

"Die Staf wordt door de Heer der Wereld te Shamballa bewaard. En het Wessac-feest is de enige gelegenheid waarbij deze ooit Zijn hoede verlaat. Het is een ronde staaf van het verloren gegane materiaal orichalcum, ongeveer twee voet lang en zowat twee duim in doorsnee, met aan ieder uiteinde een diamant in bolvorm met een daaruit stekende kegel. Het maakt de vreemde indruk alsof de staaf steeds door vuur omringd is; alsof zij een aura heeft van schitterende doch doorzichtige vlammen. Het is opmerkelijk dat niemand dan de Here Maitreya de staaf aanraakt gedurende welk deel der ceremonie ook. Bij Zijn materialisatie in het middelpunt van de cirkel buigen al de Adepten en Ingewijden ernstig voor Hem neer, en er wordt weer een vers gezongen."

Volgens deze beschrijving van Leadbeater volgt dan een beweging van de cirkelrijen van de leden van de Broederschap in allerlei vormen, van een kruis naar een driehoek, met de Heer Maitreya als top, en dan volgen weer allerlei andere figuren, tot de ons bekende vijfhoek.

"Wanneer dit zevende en laatste stadium bereikt is, houdt het zingen op, en na enkele ogenblikken van plechtige stilte neemt de Here Maitreya weer de Staf des Gezags in Zijn handen, heft deze boven Zijn hoofd en spreekt de volgende woorden in het welluidende Pali: alles is gereed, Meester, kom! Dan, wanneer Hij de vurige staaf weer neerlegt, precies op het juiste ogenblik der volle maan, verschijnt de Here Boeddha als een reusachtige in de lucht zwevende figuur, vlak boven de zuidelijke heuvels. De leden der broederschap buigen met gevouwen handen en de menigte achter hen werpt zich ter aarde en blijft in die houding, terwijl de anderen de drie verzen zingen, welke door de Here Boeddha Zelf gedurende Zijn aardse leven aan de schooljongen Chatta geleerd werden: de Here Boeddha, de Wijze der Sakya's, is onder het mensdom de beste der Leraren. Hij heeft verricht wat verricht moest worden, en is overgestoken naar de andere oever (Nirwana). Hij is vervuld van kracht en energie. Hem, de Gezegende, neem ik tot mijn gids. De Waarheid is onstoffelijk; zij brengt bevrijding van hartstocht, begeerte en leed; zij is vrij van alle smet; zij is zoet; eenvoudig en logisch; deze Waarheid neem ik tot mijn gids. Al wat geschonken wordt aan de acht soorten Verheven Heren, die paarsgewijze de vier graden vormen, die de Waarheid kennen, brengt waarlijk grote beloning; deze Broederschap der Verheven Heren neem ik tot mijn gids. Hierna richten

de mensen zich weer op en staan zij te staren naar de tegenwoordigheid van de Heer, terwijl de Broederschap ten behoeve van de menigte de verheven woorden zingen van het Mhamangala Sutta"

Dit komt dus uit het boek "De Meesters en het Pad" van Leadbeater. Hoe ik zelf hieraan gekomen ben, zou ik werkelijk niet meer precies kunnen zeggen, het zijn fotokopieën uit dat boek, en die fotokopieën heb ik, geloof ik, in de jaren tachtig eens van iemand gekregen, en daar ben ik erg dankbaar voor.

Een ander artikel, ook een fotokopie die ik toen kreeg, vertelt dat het Wessac-feest vooral in het oosten als het feest van de Wijsheid van de Boeddha bekend is, zoals ook uit het bovenstaande blijkt. En, ik haal hier dat artikel aan:

"Tijdens het tijdstip van de volle maan (in mei) vindt er echter een gebeuren plaats dat voor de hele mensheid van het grootste belang is, of zij zich daar nu van bewust is of niet, en of zij dit nu wil erkennen of uit onwetendheid zonder meer verwerpt."

Het artikel zegt verder:

"Op dat moment worden de hoogste geestelijke krachten door de Boeddha als middelaar naar de Aarde gebracht, terwijl zijn Broeder de Christus deze krachten ontvangt en vervolgens getransformeerd over de wereld uitstort. Alle werkelijk geestelijke leiders van de mensheid, evenals de Leiders in de Geest, ook wel de Geestelijke Hiërarchie van de Planeet of de Grote Witte Broederschap genoemd, zijn hierbij betrokken en vervullen hun rol al naar gelang hun functie."

Het bovengenoemde artikel gaat verder:

"Alice Bailey beschrijft in haar boek 'De Nieuwe (Esoterische) Psychologie' ook het hele Wessac-gebeuren. Dat gedeelte ga ik nu voor u weergeven, maar hier en daar wel een beetje ingekort, als dat nodig mocht blijken."

Alice Bailey: "De maand mei waarin het zo belangrijke Wessac-feest plaats heeft, is van de diepste betekenis voor allen die aangesloten zijn bij de Grote Witte Loge (zoals alle ware esoterici hierbij aangesloten zijn). Het is altijd een periode van het allerhoogste gewicht, benevens van een zeldzame gelegenheid, doch het Wessac-feest van 1936 was uniek. Gedurende zes maanden werd dit feest door de Loge van Meesters voorbereid. Bovendien kan ik vertellen, dat de Boeddha Zelve op Zijn verheven plaats en de gezegende Heer Maitreya (aan de christelijke discipelen bekend als de Christus) vanaf dat ogenblik in hechte verbinding met elkaar zijn geweest. Zij hebben samengewerkt teneinde het opnemingsvermogen aan de zijde der mensheid te versterken voor een mogelijke uitstroming van geestelijke kracht, welke kan dienen om het getij van de tegenwoordige ellende, inzinking en onzekerheid te doen keren, waardoor een tijd van vrede en van zielenroei ingeluid kan worden."

Het artikel vertelt dan hoe in dat jaar heel erg veel heel hoge Geesten zich zeer ingespanssen hebben om de nood onder de mensen wat te verlichten. Zelfs de Here Boeddha en de Here Maitreya hebben zich aan een speciale vorm van training onderworpen, zo wordt verteld, om een bijzondere uitwisseling van denkbeelden en van samenwerking tot stand te brengen, waardoor een overdracht van kracht kon plaats vinden, en waardoor de hierbij betrokken Geestelijke Wezens geschiktere kanalen aangeboden konden worden.

"Drie meesters van elk der zeven groepen van Meesters proberen op hun beurt nauwer met de Verheven Heren samen te werken, ter voorbereiding van de gelegenheid welke

geboden moet worden. Deze 23 geestelijke krachten (de Boeddha, de Christus en drie maal zeven Meesters) zijn tezamen verenigd om dienst te doen als een groepskanaal van dienst op de dag van het Wessac-feest, en in het bijzonder op het uur van de volle maan."

Alice Bailey: "Op Haar beurt roept de Hiërarchie van Meesters alle werkende ingewijden, alle discipelen en alle aspiranten met een mentale concentratie op, zo krachtig als zij kunnen samen te werken in een intensief pogen het opnemingsvermogen der mensheid te versterken voor de nieuwe krachten, welke kunnen vrijgegeven worden, teneinde hun weldadig opbouwend werk gedurende de maand mei te verrichten."

Het gaat dus om het transformeren van Kosmische Energieën van een zeer hoog niveau naar een peil, dat voor de mensheid bruikbaar en opbouwend is.

Hiervoor zijn een aantal 'kanalen' geschapen:

1. De Krachten van Licht en de Geest van Vrede
2. De Planetaire Hiërarchie, of de Christus en Zijn Kerk
3. De Boeddha, Die de Wijsheid van God belichaamt
4. De Christus, Die de Liefde van God belichaamt
5. De Nieuwe Groep van Werelddienaren, discipelen en aspiranten
6. De mensheid als geheel, behoeftig en naar licht en hulp zoekend.

Deze neerwaarts getransformeerde energieën zijn van het allergrootste belang voor de mensheid en daarmee voor alles wat door de mens ondernomen wordt. Zonder dat de mens het weet, bepalen de tendensen van deze energie de ontwikkelingen op maatschappelijk, sociaal en geestelijk gebied. Er wordt wel gesteld dat de Meesters in vergadering bijeenkomen om de ontwikkelingen in de wereld volgens bepaalde banen te leiden. "En", zo zegt dat artikel, "elk jaar werden deze tendensen bijvoorbeeld door de leden van de Orde der Verdraagzamen afgelezen en aan belangstellenden doorgegeven."

Volgens het hierboven aangehaalde artikel heeft ook Alice Bailey in haar boek "Het naar buiten treden van de Geestelijke Hiërarchie" vele malen het Wessac-feest aangehaald. Zij heeft van het Wessac-gebeuren een beschrijving gegeven, zoals zij deze zich tweemaal in een droom zeer helder en duidelijk kon herinneren:

"Er is een vallei die op vrij grote hoogte ligt, in de uitlopers van de Himalaya-Tibet bergketen (omdat tegenwoordig het Wessac-feest daar niet meer plaats vindt, maar ergens in de Andes, sla ik de nogal uitgebreide beschrijving van het landschap maar over). Ten tijde van de Volle maan in mei beginnen bedevaartgangers uit de omringende streken daar samen te stromen. De heilige mannen en lama's vinden hun weg naar de vallei en vullen het zuidelijke en middengedeelte, terwijl ze het noordoostelijke deel betrekkelijk vrij laten. Daar, zo zegt de legende, verzamelt zich een groep van de grote Wezens die de Bewaarders op Aarde zijn van Gods Plan voor onze planeet en de mensheid."

"Hoe wij deze Wezens noemen doet niet zo veel ter zake. De Christenen mogen er de voorkeur aan geven om te spreken van Christus en Zijn Kerk, en Hen beschouwen als de Grote Wolk van Getuigen Die de mensheid de uiteindelijke verlossing waarborgen. De esoterici der wereld mogen Hen de meesters van Wijsheid noemen, de Planetaire Hiërarchie Die in Haar diverse graden geleid en onderricht worden door de Christus, de Meester van alle Meesters en de Leraar van zowel engelen als mensen.

Of we kunnen Hen de Rishi's van de Hindoegeschriften noemen of de Gemeenschap van Verlichte Denkvermogens, zoals in de leringen van De Tibetaan (de geestelijke entiteit

die Alice Bailey begeleidde) aangegeven wordt. Zij zijn de grote Intuïtieven en de Grote Broeders van onze meer moderne wijze van voorstelling en Zij zijn het aggregaat der volmaakte mensheid, die in Christus' voetstappen zijn getreden en voor ons tot achter de sluier zijn doorgedrongen, ons tot voorbeeld stellend om te doen zoals Zij hebben gedaan. Zij, met Hun Wijsheid, Liefde en Kennis, staan als een beschermende muur om onze mensheid heen, en trachten ons, stap voor stap, verder te leiden (zoals ook Zij in Hun tijd werden geleid) van duister naar licht, van het onwerkelijke naar het werkelijke en van de dood naar de onsterfelijkheid."

"Deze groep van kenners der Goddelijkheid zijn de voornaamste deelnemers aan het Wessac-feest. Zij stellen zich op aan de noordoostelijke zijde der vallei in concentrische kringen (overeenkomstig de status en de graad van hun inwijding) en maken zich gereed voor een grote daad van dienstbetoon. Voor de rots (het altaar), met het gezicht naar het noordoosten, staan de Wezens Die door Hun discipelen 'de Drie Grote Heren' genoemd worden. Dit zijn de Christus Die in het midden staat; de Heer der Levende Vormen, de Manoe Die aan Zijn rechterzijde staat en de Heer van Beschaving Die aan Zijn linkerzijde staat. Deze drie staan met het gelaat naar de rots, waarop een grote kristallen schaal staat, gevuld met water."

Alice Bailey gaat verder: "Het is een interessante toelichting op deze ceremonie en haar werkelijkheid, dat allen die droomden eraan te hebben deelgenomen, zich altijd wel bewust waren van de juiste plaats in het lagere gedeelte van de vallei, waar zij zelf hadden gestaan. Iemand die het mij beschreef, vertelde op een tamelijke afstand van één der zijden te hebben gestaan, vlak bij een boom waaraan een paard was gebonden. Anderen schenen evengoed te weten waar zij hadden gestaan. Enkel schenen te beseffen dat de plaats en de positie die zij in de menigte toeschouwers innamen, duidelijk de evolutionaire status van de deelnemers aanwees."

"Achter de groepen meesters, adepten, ingewijden en oudere werkers in Gods Plan vindt men de werelddiscipelen en aspiranten in hun verschillende graden en groepen (of 'in het lichaam' of 'buiten het lichaam', om de woorden van de apostel Paulus aan te halen) die in deze tijd de Nieuwe Groep van Werelddienaren vormen. Zij, die in hun stoffelijk lichaam aanwezig zijn, hebben hun weg erheen op de gewone wijze gevonden. Anderen zijn aanwezig in hun geestelijk lichaam, en in een droomtoestand. Zou de 'droom' die zij later vertellen, niet de stoffelijke herkenning zijn van en de herinnering aan een innerlijk geestelijk gebeuren?"

"Naarmate het uur van volle maan nadert, daalt een stilte over de menigte; en allen zien naar het noordoosten. Bepaalde rituele bewegingen hebben plaats waarbij de groepen van Meesters en hun discipelen van alle rangen symbolische plaatsen innemen en op de vlakke in het dal betekenisvolle symbolen vormen, zoals de vijfpuntige ster met de Christus aan het hoogste punt staande, of een kruis of andere welbekende formaties die alle een machtige en diepe betekenis hebben. Dit alles wordt uitgevoerd op de klank van zekere gezongen woorden en esoterische zinnen, mantrams genoemd. De spanning in de wachtende, toezieende menigte wordt zeer groot en neemt voelbaar toe. Door de gehele menigte schijnt een stimulering of een machtige trilling te worden gevoeld, die als uitwerking heeft de zielen der aanwezigen tot ontwaken te brengen, waardoor de gehele groep tot één geheel wordt samengesmolten en vermengd, en allen daarbij opheft tot één grote daad van een geestelijke bede, bereidheid en verwachting. Het is de climax van de aspiratie der wereld, die in deze wachtende groep is samengetrokken. Deze drie woorden: bede, bereidheid, en verwachting, beschrijven het best de atmosfeer die hen, die in deze verborgen vallei aanwezig zijn, omringt."

"Het gezang en het ritmisch bewegen worden sterker en alle deelnemers en de toezieende menigte heffen hun blik naar de hemel in de richting van het nauwe deel der vallei.

Enkele minuten vóór het juiste tijdstip van volle maan wordt in de verte een kleine stip aan de hemel zichtbaar. Deze komt nader en nader en neemt in helderheid en duidelijkheid toe, totdat men de vorm van de Boeddha waarneemt, gezeten in de Boeddhahouding met gekruiste benen, gekleed in Zijn saffraankleurig gewaad, badend in licht en kleur, Zijn hand tot zegening geheven. Wanneer hij op het punt komt, precies boven de grote rots (het altaar) in de lucht zwevend boven de hoofden der Drie Grote Heren, wordt een grote mantram, die slechts eens per jaar ten tijde van het feest gebruikt wordt, door de Christus aangeheven en de gehele menigte in de vallei valt met het aangezicht ter aarde. Deze Aanroep wekt een grote trilling of gedachtestroom op, die zo machtig is dat zij van de groep aspiranten, discipelen en ingewijden die haar gebruiken, rechtstreeks tot God opstijgt. Dit kenmerkt het verheven moment van intensief geestelijk streven gedurende het gehele jaar en de geestelijke belevending van de mensheid en de geestelijke gevolgen blijven doorwerken gedurende de volgende maanden. De uitwerking van deze Grote Aanroep is universeel of kosmisch en dient om ons te verbinden met dat kosmisch centrum van geestelijke kracht, vanwaar alle geschapen wezens zijn gekomen. De zegening wordt uitgestort, en aan de Christus - als Vertegenwoordiger der mensheid - ter verdeling toevertrouwd."

Om verder te gaan met Alice Bailey: "Aldus komt, volgens de legende, de Boeddha eens per jaar terug om de wereld te zegenen en door middel van de Christus vernieuwd geestelijk leven over te brengen. Dan trekt de Boeddha zich langzaam in de verte terug, tot opnieuw slechts een flauwe stip kan worden waargenomen aan de hemel die tenslotte verdwijnt. De gehele ceremoniële zegening vanaf het eerste verschijnen tot aan het tijdstip dat de Boeddha uit het gezicht verdwijnt, duurt slechts acht minuten. Dit jaarlijkse offer van de Boeddha voor de mensheid (want Hij komt slechts ten koste van grote offers), is voorbij en Hij keert weer naar die hoge plaats, waar Hij werkt en wacht. Jaar na jaar werken Hij en Zijn Grote Broeder - de Christus - ten nauwste samen voor het geestelijk welzijn van de mensheid. In deze twee Grote Zonen Gods zijn twee aspecten van Goddelijk Leven samengetrokken en Zij werken samen als Bewaarders van de hoogste geestelijke kracht waarop deze mensheid weerklank kan geven. Door de Boeddha wordt de Wijsheid Gods uitgestort. Door de Christus wordt de Liefde Gods aan de mensheid geopenbaard; en het is deze Wijsheid en deze Liefde die bij iedere volle maan in mei over de mensheid wordt uitgestort. Wanneer de Boeddha weer is verdwenen, staat de menigte op; het water in de schaal wordt in kleine porties onder de Meesters, de ingewijden en discipelen verdeeld en daarop gaan Zij huns weegs naar de plaats van dienst. De menigte, die kleine bekers en watervaatjes heeft meegebracht, drinkt ervan en verdeelt het onderling."

Het artikel gaat verder: "In deze mooie 'ceremonie van de watercommunie' zien wij, voor ons symbolisch bewaard, een aanwijzing van het Nieuwe Tijdperk waarin wij ons nu bevinden, het Aquarius Tijdperk, het Tijdperk van de Waterdrager. Het is het tijdperk van 'de mens die een kruik met water draagt', zoals Christus zei in de episode die voorafging aan het Avondmaal dat Hij instelde. In deze ceremonie wordt voor ons het verhaal bestendigd van de Universaliteit van Gods Liefde, de noodzaak van onze individuele loutering en de gelegenheid om dat wat allen toebehoort, met elkaar te delen".

Alice Bailey, nog steeds in dat artikel: "Het water dat door de aanwezigheid van de Boeddha en de Christus is gemagnetiseerd, bevat bepaalde eigenschappen en krachten van genezende en helpende aard. Na op deze wijze te zijn gezegend, gaat de menigte stil uiteen; de Meesters en discipelen keren met vernieuwde kracht terug, om een nieuw jaar van werelddienst op zich te nemen."

Het artikel wijst dan op het grote belang van het Wessac-gebeuren. Bij ons in Nederland was het de Orde der Verdraagzamen die via ons medium Karel van der Nagel veel

vertelde over dit gebeuren, en vaak de conclusies doorgaf in de tweede helft van de vorige eeuw, dus ná 1950 zo ongeveer. Daarover straks meer.

Zowel in Nederland als in België, en ik neem aan ook in vele andere landen en oorden wordt in de maand mei, en zeker met volle maan veel gemediteerd, waarbij de gedachten natuurlijk naar het Wessac-gebeuren zullen uitgaan.

Hier wil ik ook nog vermelden dat de "Grote Aanroep" waar Alice Bailey het over heeft en onder andere in haar boeken is terug te vinden, onder meer in haar boek 'De Nieuwe Psychologie' en waar ook deze fotokopieën uitgekomen waren. Verder schijnt bij 'Wereld Goede Wil', 1 rue de Varembe 3e, 1211 Geneve 20, Zwitserland, een brochure 'Het Wessac-feest' van de hand van Alice Bailey verschenen te zijn. Voor deze en andere inlichtingen zou men zich ook nog kunnen wenden tot het secretariaat van de Stichting 'Kerngroep voor Driehoeken en Wereld Goede Wil', Pater Wijnterlaan 13, 1412 GL te Naarden. Of die Stichting daar nu nog gevestigd is, weet ik niet, omdat op de fotokopieën geen datum is te vinden.

Maar ik heb nog meer bladzijden fotokopie: Uit de brochure "Wessac - oorsprong en betekenis", uitgave Nederlandse Buddha Dhamma Stichting, 1978, komt het volgende artikel met als titel "Wessac: Verinnerlijking":

"In het Boeddhisme zijn de Volle Maandagen de belangrijkste dagen van het jaar. Op deze dagen komen de leken naar de Vihara (Tempel) om hun hulde en respect te betuigen aan de Boeddha-Roepa (als symbool) en om de Drie Toevluchten, de Vijf Voor-
schriften alsmede de Dhamma aan de Sanga (Orde van Monniken) te vragen. De belangrijkste van deze dagen zijn de Boeddhistische Heilige dagen, zoals Vesakha Puja in mei, Asalha Puja in juli en Katinha Puja in oktober. De Vesakha Puja (uitspraak Wesakha Poedja) ofwel de dag van de volle maan van de zesde maanmaand (mei) wordt als de voornaamste beschouwd. Op deze dag van Volle Maan, in die maand vonden de drie belangrijkste gebeurtenissen in verband met de Boeddha plaats.

Ten eerste gaf Koningin Maya op de dag van Volle Maan in mei geboorte aan haar Zoon, Prins Siddhatta Gotama (sanskriet Siddharta Gautama).

Ten tweede bereikte de Prins vijfendertig jaar later op de dag van Volle Maan in mei de Verlichting, het Boeddhachap (Boeddha ontwaakte).

Ten derde was het vijfenveertig jaar later op de dag van Volle Maan in mei dat de Verhevene op tachtigjarige leeftijd heenging.

Moge deze verhandeling bijdragen tot een beter besef van de Oorsprong en vooral van de betekenis van Wessac, zodat een ieder met de juiste geestelijke instelling dit kan vieren en waardoor dieper inzicht in de juiste bewandeling van het Pad, leidende tot het Nibbana (Nirwana) zal kunnen ontluiken."

Tot zover het artikel. Het verder weergeven van voor Boeddhisten belangrijke dachten, gebeden en overpeinzingen zal ik achterwege laten, mocht u daar belangstelling voor hebben, dan verwijs ik u naar bovengenoemde stichting. Het artikel eindigt met de volgende bede: "Moge alle wezens gezond en gelukkig zijn en leven in harmonie en Vrede."

Dan komt nu onze Orde der Verdraagzamen aan bod. Op een bijeenkomst van de ODV, op 30 Mei 1980, werd de volgende vraag gesteld: "Kunt U iets zeggen over de Wessac?"

Het antwoord:

"Iets kan ik daarover nu reeds zeggen. U bent gewend dat wij u voorlichten over hetgeen gebeurt en besloten wordt aan de hand van gebeuren op het Wessac-feest. U weet ook dat wij dit gemeenlijk eerst uitvoeriger doen nadat bepaalde beslissingen zijn getroffen. Ik kan u echter reeds nu het volgende zeggen. Het geheel van verschijnselen was op zijn minst genomen verwarrend. Datgene wat wij hebben waargenomen was sterk en lichtend, ongetwijfeld. Maar daarnaast was het toch wel geheel anders dan tot nog toe. Het geheel wijst dan ook op verschuiving van evenwichten.

Laat mij hieraan onmiddellijk toevoegen dat de Witte Broederschap deze tijd van onevenwichtigheid een lange tijd te voren reeds heeft voorzien, zodat men gedurende een betrekkelijk lange periode niets anders gedaan heeft dan juist deze tijd voor te bereiden. Onze Orde is bijvoorbeeld lange tijd bezig geweest u basismateriaal te verschaffen waarmee u dan zelf in staat zou kunnen zijn de toch wel wat knellende veranderingen, die onvermijdelijk schenen, met een redelijke gemoedsrust te doorstaan en daardoor ook een geestelijk evenwicht te bewaren bij het verwerken van alle uiterlijke en innerlijke veranderingen.

U herinnert zich misschien dat wij een aantal jaren geleden tot u hebben gezegd, dat onze onderwijzende taak nu in feite afgelopen was. Wij stelden dat wij ons verder bezig zouden gaan houden met het geven van praktische inlichtingen, tips en de voorlichting van mensen omtrent de verschillende zijden vanwaar men de problemen van de wereld zou kunnen bezien en benaderen.

Wij hebben dit inderdaad gedaan. Maar de Witte Broederschap heeft, nog veel beter dan wij, geweten wat noodzakelijk was en wat zou komen. Ik neem aan dat men ook daar nog niet precies weet, hoe alles uit zal pakken. In ieder geval is men druk bezig over de laatste uitstorting van kracht elkander te raadplegen. De definitieve resultaten hiervan zullen over zes á zeven weken wel duidelijk zijn.

Op het ogenblik houdt men zich voornamelijk bezig met de beperking van een aantal natuurrampen die anders in het komende jaar onvermijdelijk en in grote omvang en belangrijkheid zouden uitbreken. Vooral maakt men zich op om er voor te zorgen dat bij dergelijke gebeurtenissen niet te veel onnodige slachtoffers vallen. Men houdt zich verder bezig met het beperken van bepaalde grotere oorlogsdreigingen door verschuiving van tegenstellingen tussen binnen- en buitenland naar binnenlandse groepen, op zodanige wijze dat een oplossen van interne problemen door een oorlog naar buiten geen oplossing meer kan bieden. Men doet dus op het ogenblik wel degelijk ook daadwerkelijk al het een en ander, en beraadt zich nog over de wijze waarop van bepaalde invloeden op de meest juiste wijze gebruik kan worden gemaakt.

Wat daar uit voort zal komen is nu reeds moeilijk te zeggen. Wel is zeker dat degenen die meer ingewijd zijn, in deze periode in toenemende mate een belangrijke rol krijgen, terwijl degenen die tot nu toe noodzakelijk waren en mogelijk zelfs tot de kleinere ingewijden hebben behoord, worden teruggetrokken of hun taak en werkwijze op zeer korte termijn drastisch zullen zien veranderen.

Dit alles is eigen aan het gebeuren dat zich nu ontwikkelt, en in zijn gehele verloop tot het einde van de omwenteling waarschijnlijk drie á vier jaar zal vergen, voor zover het de geestelijke invloeden betreft.

Wessac zegt ons dit jaar (1980!): het ogenblik is gekomen waarop het geheel van veranderingen zich in een versneld tempo zal gaan afspelen en dus het gevaar voor wereldomvattende conflicten steeds groter zal worden.

Wat kunnen wij er tegen doen? Wij bezitten de mogelijkheid bepaalde krachten uit te stralen, wetenschappers te inspireren, geschillen die 'dormant' (slapend) waren, tijdelijk op de voorgrond te schuiven.

U kunt alleen proberen zo harmonisch te blijven leven en u niet tot angst of woede op te laten zwepen. Tezamen kunnen wij er dan voor zorgdragen dat onvermijdelijke veranderingen zich geleidelijk voltrekken, zodat verwarring vermeden kan worden die bij zeer snelle veranderingen op korte termijn anders zou ontstaan.

Is dit voldoende? Men moet nu niet opeens denken dat het zo erg zal worden. Het is in feite niet erg. Want groeistuipe heeft eenieder op zijn tijd en wanneer aarde en mensheid groeistuipe vertonen bewijst het in ieder geval dat zij nog leven, dat de mensheid nog verder groeit naar een nieuw en beter mens-zijn, terwijl de aarde zich aanpast aan nieuwe noodzaken en evenwichten."

Door de ODV werd op 11 Juli 1980 het volgende gezegd:

"Wanneer wij spreken over al wat er op aarde gebeurt, ons bezig houden met het Noodlot en die andere zaken, zo aanvaardden wij de aanwezigheid van een Onbekende Kracht. Wanneer wij het hebben over God, dan hebben wij het in feite over een Onbekende Kracht, maar eveneens wanneer wij spreken over geweten en dergelijke zaken.

Wij leven in feite op een klein eiland te midden van het Onbekende en de energieën die ons vanuit het Onbekende bereiken, worden door ons beleefd. Wij werken er zelfs wel aan mee, maar het zijn en blijven voor ons raadselen.

Wanneer ik, om een voorbeeld te geven, denk aan de laatste Wessac-bijeenkomst, dan herinner ik mij dat ik daar minstens 20 verschillende kleuren van lichtbundels meende te zien. Sommige van die bundels liepen rechtlijnig, anderen hadden andere vormen, zoals spiralen. Al deze krachten komen, zoals u mogelijk weet, in een enkel brandpunt samen. Dit zijn de verbeeldingen van kosmische krachten vanuit de ruimte die op aarde zullen aankomen en daar zeker ook het beleven en gedrag van de mensen mede zullen gaan beïnvloeden.

Je vraagt je wel eens af waar dat alles vandaan komt. Want je kunt het alles wel heel fraai benoemen en er namen aangeven. Onder ons zeggen wij dat deze kracht uit de kern van het melkwegstelsel, dat gene kracht eerder uit een harmonische reflex vanuit een ander melkwegstelsel moet zijn, terwijl de derde kracht weer behoort tot een lichte sfeer en de volgende twee kleurenvloeden weergeven die uit een meer duistere sfeer stammen.

Schijnbaar deskundig praten wij door. Maar weten wij dit alles ook werkelijk en zeker? Wanneer wij eerlijk zijn, zullen wij eerder moeten toegeven te maken te hebben met het Onbekende. Wij hebben te maken met zaken die voor ons kenbare en controleerbare gevolgen hebben, maar waarvan wij niet weten, waar zij in feite vandaan komen."

Op 22 Augustus 1980 werd er aan de ODV de volgende vraag voorgelegd:

"Kunt u, algemeen of specifiek iets zeggen over het afgelopen Wessac-feest?"

Het antwoord luidde:

"Het afgelopen Wessac-feest? Nou, dat was me het feestje wel. Wij hebben zoveel eigenaardige en wonderlijke invloeden zien samenvloeien en daarna nog zoveel gehoord van de grote broers die daarover zitten te delibereren, dat je tot de conclusie komt dat het komende jaar voor de wereld een nogal woelig jaar zal worden. Gelukkig zijn er voordelen aan verbonden. De Witte Broederschap heeft ongeveer gezegd: wanneer wij er voor zorgen dat er overal binnenslands wat meer rommel komt, dan is er minder oorlogsgevaar. Want de spanningen tussen verschillende landen neemt toe en daardoor is het gevaar voor een oorlog in de nabije toekomst - enkele jaren - nogal groot.

Zelfs wanneer uiteindelijk degenen die nu aan de macht zijn, hernieuwd aan de macht zouden komen of hun macht kunnen bewaren, is de kans groot dat zij enige jaren nodig hebben om alles weer zo te krijgen dat zij op hun onderdanen menen te kunnen vertrouwen. En tegen de tijd dat dit een feit wordt, is de aarde weer een aardig eindje uit het diepe dal waarin zij zich nu bevindt.

Met een aantal natuurrampen en verschijnselen rekent men in deze periode eveneens. U hebt daar waarschijnlijk al het een en ander over gehoord. Er komen nog wel wat meer aardbevingen, vulkanische uitbarstingen, een zeebeving en nogal wat felle stormen. Kortom, ook in de natuur gebeurt heel veel waarop men nu niet rekent.

Alles bij elkaar genomen is het voor de mensen vaak vervelend. Later zal men beseffen dat, wanneer het anders was gegaan, er zodanige spanningen in de wereld zouden zijn ontstaan, dat de mensen gewoon hadden zitten wachten op het vallen van de eerste atoombom.

Het commentaar voor het komende jaar luidt dus: zeer veel mensen zullen door omstandigheden en persoonlijke belevingen in deze tijd tot nieuwe inzichten komen. Dit betekent dat zij een verdere geestelijke ontwikkeling door kunnen maken, wat op den duur voor de mensheid als geheel geestelijk een behoorlijke stap voorwaarts kan gaan betekenen.

De Wessac-bijeenkomst was een zeer plechtige en zeer krachtige, maar voor mij vooral een zeer verwarrende. Alles bijeentellend, denk ik dat heel wat mensen niet zullen weten wat zij met de invloeden die op hen afstormen, aan moeten. Maar er zal daardoor ontzettend veel vernieuwd worden, er zal zeer veel gebeuren en aan het eind van de lopende periode zullen heel wat mensen al beseffen dat zij wat wijzer zijn geworden.

Dat wil niet zeggen dat er geen conclusies mogelijk zijn. Wanneer ik het resultaat van de Wessac bezie, staat het voor mij wel vast dat er nog heel wat grote veranderingen zullen komen in het nu lopende zonnejaar. Grote spanningen zijn onvermijdelijk. De mensen zullen nog veel meer onderling verdeeld raken dan nu reeds het geval is. Geweld zal overal losbarsten en ook de natuur zal zich niet onbetuigd laten.

Maar wanneer ik dit zo zeg, weet ik dat ik gelijk zal krijgen. Want uit de wijze waarop de verschillende krachten optraden is dit zonder meer af te lezen. Hoe het komt dat juist dit door die kleuren en lichten wordt aangeduid, weet ik niet. Ik zie de plechtige bijeenkomst van de Broeders in de Grote raad van de Witte Broederschap en het Verborgene Priesterrijk. Zij zitten naar dit alles deftig te kijken en spreken naderhand over ontwikkelingsmogelijkheden hieraan verbonden en de bewustwordings- en inwijdingsgangen die er uit voortkomen. Maar al eer ik hun deskundigheid zeer, toch spreken zij volgens mij altijd en alleen maar over de gevolgen en niet over de oorzaken.

Wat mij dan terugbrengt tot de stelling dat wij allen steeds weer te maken hebben met het onbekende. Met dingen die wij niet werkelijk kunnen weten, en werkingen waarvan de gevolgen wel bekend zijn, maar de oorzaken nog steeds duister en verborgen blijven. Ik meen zelfs dat er heel wat mensen zijn die tegen de volgende zomer tot zichzelf zullen zeggen: ik ben innerlijk toch wat meer tot rust gekomen. En dat lijkt mij als eindresultaat zo gek nog niet. Had u commentaar?

Vraag: "Het lijkt of het Wessac-feest steeds een periode van één jaar omvat. Ik kan mij dit nauwelijks voorstellen want de tendenties zijn toch van langere duur."

Antwoord: Het Wessac-feest is in feite een samenkomst waarbij zich de kosmische krachten manifesteren die in het komende jaar - zonnejaar - zullen regeren en op aarde zullen worden beleefd. Hierdoor is men in staat de inwerkingen te overzien die op aarde waarschijnlijk zullen plaats vinden, en welke veranderingen dit in de lopende ontwikkelingen kan gaan betekenen. Hetgeen men uit de Wessac berekent is dus niet een geheel vernieuwd spoorboekje, maar een reeks van wijzigingen en aanpassingen op de lopende dienstregeling. Dan zie je dat sommige stoptreinen opeens tot intercity zijn geworden of omgekeerd. Het gaat in feite om betrekkelijk kleine, maar voor de mens soms toch belangrijke wijzigingen. Daarbij komt, dat de uitstraling op het Wessac-feest zeer veel zuiver geestelijke krachten en werkingen manifesteert, zodat je kunt zien wat er aan mogelijkheden voor de doorsnee mens zal gaan ontstaan.

Vraag: "Mag ik weten wie en hoe je voor het Wessac-feest wordt uitgenodigd?"

Antwoord: Uitgenodigd wordt niemand. Je hoort erbij, of je hoort er niet bij. En waar het heeft plaatsgevonden? In het noordelijke deel van de Andes. Hoe je er bij kunt komen? Wanneer je geestelijk rijp daarvoor bent, voel je je harmonisch met het gebeuren en beleef je er iets van, voel je er iets van. Je wordt harmonisch met degenen die er heen gaan. Je zult dan na enige malen waarschijnlijk met hen meegaan en het gebeuren in de geest beleven. Je komt dan terecht bij de zogenaamde vleugels. Een soort toeschouwersblok. Degenen die er stoffelijk heen gaan zijn nooit groot in aantal. Ik meen dat het er deze keer rond 300 waren. Zij komen op een bepaalde plaats samen. Maar er zijn zeer velen uit de geest en velen die in de geest aanwezig zijn. Zij vormen tezamen dan de maan, het vierkant en het altaar. Zij vormen drie verschillende blokken van invloed, die tezamen door hun concentratie het mogelijk maken dat de krachten kenbaar worden en door hun harmonie met het hogere gelijktijdig de kans krijgen, anderen de betekenis van alles te laten aflezen.

Vraag: "Wanneer je als leek aanwezig zou zijn, zou je er dan iets van zien?"

Antwoord: Je zou heel wat vreemde ervaringen hebben en zelfs vreemde dingen zien, maar je zou ze niet kunnen begrijpen. Ik vrees, dat door de nabijheid van dergelijke sterke invloeden de zogenaamde normale mensen zozeer met hun eigen innerlijke beelden geconfronteerd zouden worden, dat zij de eerstkomende jaren psychiatrische hulp hard van node zouden hebben. Want er zijn nogal sterke krachten, die daarbij spelen. En wanneer je die niet kunt zien en beleven voor wat zij zijn, ervaar je ze als zaken die je bedreigen of een heerlijkheid die je toch nooit kunt benaderen. Wanneer dat intens het geval is, zijn je stoffelijke hersens voorlopig niet normaal bruikbaar.

Vraag: "Ziet u de door u uitgesproken verwachtingen in de zin van bewustwordingen?"

Antwoord: Wanneer wij spreken over het Wessac-feest hebben wij het uiteindelijk altijd over bewustwording. Maar bewustwording is, en dat mag u niet vergeten, altijd het resultaat van een ervarings- en erkenningsproces. Dus er moet eerst iets te ervaren, te

beleven zijn. En vanuit de invloeden die voor u daarin bestaan en die u en die u leert ontvangen en beseffen ontstaat een geestelijk proces van bewustwording."

Tot zover dan een weergave van de kopieën die ik zelf heb.